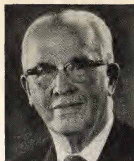

DEN danske
STJERNE
Oktober 1972 · 121. Årgang · Nummer 10

DET INSPIRERENDE BUDSKAB

AF ÆLDSTE EZRA TAFT BENZON

Det er blevet sagt at „den sande frelse er et familieanliggende ... og at familiegruppen er den vigtigste organisation såvel i de sidste tider som i evigheden". Kirken blev i det store og hele grundlagt for at hjælpe familien, og den celestiale, partriarkalske orden vil stadig fungere, længe efter at kirken har opfyldt sin mission. Dette er grunden til at præsident Joseph F. Smith sagde: „Det at være en god far eller en god mor er bedre end at være en god general eller en god statsmand . . ," og præsident McKay tilføjede: „I det øjeblik en mand sætter forretning eller fornøjelser højere end sit hjem, har han placeret sig på skråplanet til sjælens forfald."

Satan ved at „hjemmet er det nærmeste og det allerbedste sted for børn at lære om livets grundregler: sandhed, ære, selvkontrol, værdien af en uddannelse, ærligt arbejde samt livets formål og begunstigelser. Hvad opdragelse og undervisning af børn angår, er der intet der kan erstatte hjemmet, og ingen succes andre steder kan opveje fiasko i hjemmet." (Præsident David O. McKay, fra „Family Home Evening Manual", 1968—69)

Forældre er hovedansvarlige for en ordentlig opdragelse af deres børn, og dette ansvar kan ikke overdrages til slægtninge, venner, naboer, skolen, kirken, eller samfundet, uden risiko.

Gud velsigne vore familier med styrke til at undgå Satans listigt udtænkte planer og til at følge Herrens ædle veje, således at vi, når tiden er inde, kan fortælle vor himmelske Fader i hans celestiale hjem, at vi alle er der, far, mor, søster, bror, alle der holder af hinanden. Hver en plads er besat, vi er alle hjemme igen.

INDHOLDSFORTEGNELSE

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Oktober 1972 · 121. Årgang
Nummer 10

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Grant R. Ipsen,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Koordinator:
Jørgen Ljungstrøm

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 15.- pr. halvår kr. 30.- for et helt år, i udlandet $ 4.00 for helt år. I løssalg kr. 3.- pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Stjernen for denne måned

Vort emne er i denne måned familien — et af vor tids, såvel som en hvilken som helst anden tids, vigtigste emner. Familien er kirkens grundenhed; den er samfundets hjørnesten. Det er ikke så underligt at kirken fremhæver familien i den grad. Familien anses for at være evig; det er der, vi lærer at elske og tjene hinanden såvel som vor himmelske Fader; det er der, den enkeltes videreudvikling er begyndelsen til en forbedring af samfundet. Ved at indse dette, finder vi ud af, at man næsten ikke kan lægge for megen vægt på familien. Hvis vi svigter vor familie, svigter vi det, der har størst betydning.
Frelseren har sagt os, at vi skal lade vort lys skinne. (Matt. 5:16) Noget af det bedste, vi kan gøre for at hjælpe dem, der omgiver os, er at være eksempler på den ideale familie. Verden trænger til et forbillede på det rigtige familieliv.
Og nu noget om artiklerne over dette emne — — —
Det første Præsidentskabs budskab: „Retfærdighed for de døde", understreger menneskets evige natur, Guds store barmhjertighed, og frelsesplanen, der gør familiens genforening efter døden mulig.
„Tid til alle nødvendige ting", fortæller om familien og om pligters rangorden. Der er bemærkninger og råd fra et antal kirkemedlemmer, som er travlt optagede af deres familieliv.
Det, der giver os travlhed her i livet, og som tager vor tid, er muligvis forskelligt fra sted til sted, men principper og forpligtigelsernes rangorden forbliver de samme.
Kærlighed er overordentlig vigtigt for et godt familieliv, og Clark Swain's artikel: „Kærlighedens betydning", giver nogle gode ideer, der både skulle have forældres og unges interesse.
„At vælge" indeholder et godt eksempel på, hvorledes en eftertænksom far vejledte sin søn, uden derfor at glemme dennes handlefrihed.
For fremtiden . . .
Den danske Stjernes hovedformål er at tjene kirkens medlemmer. Vi føler, at dette bedst kan gøres ved at publicere noget, der kan medvirke i opbyggelsen af vidnesbyrdet, noget der lærer os om evangeliets principper og som hjælper medlemmerne til at kunne finde anvendelse for dem i dagligdagen.
Vi vil gerne have dine bemærkninger og forslag. Fortæl os, hvilke artikler du har glædet dig over, og hvilke du har fundet nyttige. Fortæl, hvad du kunne tænke dig at se i Stjernen for fremtiden. Vi vil prøve at bringe så mange breve i Stjernen som muligt, og vi vil gøre vort bedste for at besvare alle de breve, der synes at behøve et svar. Men hvad vigtigere er, vi vil prøve at lade os lede af dine forslag, så længe de efterkommer det formål for hvilket Stjernen blev grundlagt.
Skriv venligst dine breve til:

Jørgen Ljungstrøm, Grundtvigsvej 27 C, 1 tv. 1864 København V.

Vi vil også gerne bede dig om at sende historier, artikler, og vers, for evt. offentliggørelse i Stjernen. De bør være af en sådan karakter, at de styrker troen og virker opbyggende for vidnesbyrdet. Hvis vi mener, at emnet er i overensstemmelse med vore standarder, og hvis vi har plads til det, vil vi med glæde publicere det.

Budskab fra Det første Præsidentskab

RETFÆRDIGHED FOR DE DØDE

Alle mennesker må erkende og acceptere at de, eftersom den almægtige Gud styrer hele universet ved den uforanderlige lov, selv, som den højeste af alle Guds skabninger, må være underkastet denne lov. Herren har, på en klar og overbevisende måde, fastslået sandheden i dette i en åbenbaring til kirken:

„Alle riger har fået en lov.

Og der findes mange riger, thi der er intet rum, i hvilket der ikke er noget rige; og der findes intet rige, hverken stort eller lille, hvori der ikke er rum.

Og hvert rige har fået en lov, og hver lov har også visse grænser og betingelser.

Alle væsner, der ikke adlyder disse betingelser, bliver ikke retfærdiggjort." (L. &P. 88:36-39)

Denne sandhed er selvindlysende. Det er således ikke uden grund, at vi skulle forvente Guds rige styret af love, og at de, der ønsker at træde ind i dette rige, alle skulle være underkastet lovene. „Se, mit hus er et ordens hus, siger Herren, og ikke et forvirringens hus." (L. & P. 132:8)

Herren har givet mennesket en samling af love, som vi kalder Jesu Kristi evangelium. Grundet manglende inspiration og åndelig vejledning kan mennesker have forskelling opfattelse af disse love og deres gyldighed, men der kan næppe være diskussion om, hvorvidt sådanne love virkelig eksisterer, samt om hvorvidt alle, der søger at træde ind i dette rige, er underkastet disse love.

Vi lærer som de vigtigste principper for det første, tro på Gud den almægtige Fader og på hans Søn Jesus Kristus og på den Helligånd, for det andet, oprigtig omvendelse fra alle synder, for det tredie, dåb ved fuldstændig nedsænkning til syndernes forladelse, for det fjerde håndspålæggelse for den Helligånds gave. Intet menneske kan træde ind i Guds rige uden først at efterkomme disse principper. Dette er i sandhed, hvad Herren meddelte Nikodemus da han sagde: „Sandelig, sandelig siger jeg dig: ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og Ånd." (Joh. 3:5)

Det må være accpteret af alle, der hævder at tro på vor Frelser, at denne forordning er sand og endelig. En forkert udlægning af denne læresætning har imidlertid ført til alvorlige fejltagelser og har uforvarent ført til begåelsen af alvorlige synder, både i de forrige århundreders, og i mange af nutidens, såkaldte kristne kirkesamfund. Jeg henviser her til den læresætning, der fastslår, at alle, der ikke i kødet har bekendt sig til troen på Gud, eller som ikke har hørt om ham, inden døden tog dem bort fra jorden, for evigt er dømt til helvedes pinsler, uden at kunne undslippe derfra. Denne falske opfattelse og udlægning af evangeliets sandhed har været en lære indenfor den såkaldte kristendom fra den tidligste begyndelse af vor tidsregning, — men den er aldrig indgået som en del af Jesu Kristi evangelium.

Den måde, på hvilken læresætningen undervistes i det trettende århundrede, skildres af Dante (Dante Alighieri — (1265—1321) italiensk forfatter og poet) i „Den guddommelige Komedie", som læren om fordømmelsen af ulykkelige sjæle, der dør uden kendskab til Kristus.

Ifølge denne historie er Dante faret vild i en stor skov. Her møder han den romerske digter Virgil (Virgil, Publius Vergilius Maro — (70-19 f. K.)) Virgil lover at vise Dante helvedes og skærsildens pinsler, og at Dante senere også skal få et indtryk af Paradiset. Han følger Virgil gennem helvedet og senere ind i Limbus, der er helvedes første opholdssted. De sjæle, der levede et hæderligt og retskaffent liv, men som fortjente straf og som for evigt var nægtet frelsens velsignelser, fordi de ikke var døbt, er indespærret her. Da Dante ser disse ulykkelige sjæle i helvedes øvre forgård, og ser, som historien fortæl-

ler: „mange store, både af børn, og af mænd og kvinder", undrer han sig såre.
Hans rejseleder spørger: „I beder ej få at vide, hvilke ånder I her ser?"
Dante giver udtryk for sin interesse, hvorfor rejseføreren fortsætter: „Jeg ønsker I skal vide, før I går videre, at syndet haver de ej, og dog haver de dette fortjent, om ej det forslår; thi de ere ej døbte, det, der ere porten til den tro I haver, og da de var før kristendommen, de ej tilbad Gud rigtigt; en af disse selv jeg ere. For sådanne skavanker og ej for andre ere vi fortabte, og på denne måde plaget, lever vi uden håb og i længsel." Den guddommelige Komedie, Dante — dansk 1855—62)
Som svar på den dødelige gæsts ærlige spørgsmål, idet denne ønsker at vide om nogen af dem, der på denne måde straffes, nogensinde havde haft mulighed for at undslippe denne sørgelige og pinefulde tilstand erklærer Virgil, at de retskafne, der havde kendt Gud, fra vore forældre ned til Kristi tid, var blevet ophøjet. Men hvad angik disse ulykkelige, der aldrig havde hørt om Kristus, siger Virgil: „Vær I forvisset om, at ingen mennskelige sjæle nogensinde er blevet frelste."
Dante var imidlertid ikke forfatteren til denne uheldige og fejlagtige læresætning. Den var kommet fra tidligere tiders frafald fra Jesu Kristi sande lære.
Historikeren Motley sætter i sin: „Rise of the Dutch Republic", følgende tildragelse i forbindelse med kristendommens fremkomst i Vest-Europa: Radbod, en af Frisernes ledere, var tilsyneladende omvendt og rede til dåben — de gik på den tid ned i vandet for at blive døbt ved fuldstændig nedsænkning. Da Radbod stod i vandet og ventede på at ceremonien skulle begynde, vendte han sig mod præsten, Wolfran, og sagde: „Hvor er mine døde forfædre på dette tidspunkt?" Den uforstandige præst, der var mere nidkær end klog, svarede: „I helvede sammen med alle de andre vantro." „Udmærket," svarede den hedenske friser-leder, idet han forbitret gik op af vandet; „så vil jeg hellere feste med mine forfædre i Odins haller, end bo med jeres lille forsultede flok af kristne i Himlen." (Bind 1, side 20.) Hvad ville du have svaret under de samme omstændigheder?
Det er sandelig en skam at denne selvsamme, forfærdelige læresætning fra tidligere tiders åndelige mørke, er blevet kendt og udbredt, således at den utallige gange har ringet med sin frygtelige og pinefulde klang i ørerne på ærlige sjæle, der søgte frelse for deres kære, der var gået bort før de selv. Jeg husker tydeligt en ærlig og kærlig moders hjertekvaler. En velmenende men vildfaren præst havde fortalt hende, at hendes døde barn var fortabt i al evighed, fordi det ikke var blevet døbt.
Jeg besøgte denne mor, og hun fortalte følgende historie. Hun havde for mange år siden mistet et lille barn. Han var ikke blevet døbt af præsten, inden han døde. Forældrene opsøgte præsten og bad ham lede begravelsesceremonien, så den lille dreng kunne få en kristen begravelse; denne ydmyge anmodning blev imidlertid højtideligt, men ikke desto mindre samvittighedsløst afslået. Forældrene fik at vide, at deres dreng var evigt fortabt. Med stor sorg i sindet begravede de deres lille dreng på en måde, som en udstødt kunne være blevet begravet, uden kirkens ceremonier og ikke i indviet jord. Det gjorde disse kærlige forældre usigelig ondt, og slog dem helt ud.
Denne mor, der troede på og havde tillid til denne præsts læresætninger, led i adskillige år de frygteligste sjælekvaler. Hun vidste, at det ikke var hendes barns skyld, at han ikke var blevet døbt. Han var uskyldig i enhver henseende. Var det så ikke snarere hendes skyld? Og var hun ikke, såvidt hun kunne se udfra den falske læresætning, ansvarlig for sin lille

søns evige pinsler? Hun følte sig som en angergiven morder, der ikke kan erstatte det liv, han har taget. Med disse sjælekvaler led hun de fordømtes straf.

Den dag, jeg kom til denne forpinte mor, var en glædens dag. Jeg kan stadig se det glædesudtryk, der brød frem, da jeg fortalte hende, at den læresætning var falsk — så falsk som det helvedes dyb, hvorfra den kom.

Jeg lærte hende, at det ikke var Jesu Kristi lære. Han, der elskede små børn og som sagde, at de tilhørte Guds rige. Jeg læste Mormons ord til sin søn Moroni (Moroni 8) fra Mormons Bog for hende og forklarede, at Herren havde åbenbaret for Joseph Smith, at „alle børn, der dør, før de når den alder, hvor man kan begynde at drage dem til ansvar — d. v. s. 8 år, — er frelst i Det celestiale Rige." (Documentary History of the Church, bind 2, side 381.) Ja, følgende har Herren sagt i disse genoprettelsens tider:

„Alle, der dør uden kendskab til dette evangelium, og som ville have modtaget det, hvis de havde fået lov til at blive, skal være arvinger til Guds celestiale rige; også alle, der vil dø i fremtiden uden kendskab til det, og som ville have modtaget det af hele deres hjerte, skal være arvinger til dette rige, thi Herren vil dømme alle mennesker efter deres gerninger, og efter det ønske, der er i deres hjerter." (DHC, bind 2, side 380.)

Kristi evangelium er et nådens evangelium. Det er også retfærdighedens evangelium. Det må være således, thi det kommer fra en nådens Gud, og ikke fra et ondt uhyre, sådan som nogle religiøse stadig tror og udtaler således:

„Nogle mænd og engle er, i følge Guds forordning til bevarelse af hans ære, forudbestemt et evigt liv, og andre er forudbeskikket en evig død. Disse engle og mænd, således forudbestemte og ordinerede, er dannet særegnet og uforanderligt; og deres antal er endeligt og afgjort, således at det hverken kan øges eller mindskes."

Er det ikke frygteligt at se, evangeliets sandhed forvansket og tilsmudset i en sådan grad, at det bliver en vederstyggelighed? Retfærdighed, såvel som nåde, gælder for de døde, der forlod denne jord uden kendskab til evangeliet. Hvorledes kunne retfærdigheden administreres, hvis alle de uoplyste masser, der døde uden kendskab til Kristus, for evigt uden håb skulle være dømt til helvedes fordømmelse, selvom fordømmelserne blot er dem, der findes i helvedes forgård?

Skriften siger: „Retfærd og ret er din trones grundvold, nåde og sandhed står for dit åsyn." (Sal. 89:15) En retfærdig nåde og kærlighed udstrækker sig til alle hans børn. I genopbygningen af evangeliet gennem profeten Joseph Smith, kundgjorde Herren påny frelse for de døde; han sagde:

„... Lad jeres hjerter fryde sig og være glade. Lad jorderige bryde ud i sang. Lad de døde synge frydesange til evig pris for kong Emanuel, som, før verden blev til, har bestemt det, der vil sætte os i stand til at udfri dem af deres fængsler; thi fangerne skal frigives." (L. & P. 128:22) O

Fra Missionens Præsidentskab

Kære søskende!

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges vækst i de sidste 10 år har været et vidnesbyrd for alle, som har lagt mærke til den. „Marken er allerede hvid til høsten." Det ventes, at Kirkens medlemstal vil overstige 5 millioner medlemmer inden slutningen af 1970'erne. Vækst medfører særlige behov. Behovet for stærke familier; behovet for stærke ledere; behovet for stærk hengivenhed; behovet for at forstå, at hver eneste af vore ledere er kaldet ved inspiration; behovet for at følge disse inspirerede ledere.

Jesu Kristi Evangelium forandrer sig aldrig, principperne er evige. De metoder, hvormed disse evige evangelieprincipper fremføres for medlemmerne og verden, må nødvendigvis ændre sig, efterhånden som medlemsantallet forøges og kommunikationsmetoderne forandres. Efterhånden som opfattelsen af familiens styrke og betydning ændrer sig, må vi også imødegå disse udfordringer.

På grund af svækkelsen af familiebåndene må vi lægge vægt på familieenheden. Hjemmelærerprogrammet er det vigtigste enkeltarbejde og det vigtigste kald i kirken i dag. Hjælpeforeningens kredslærerindearbejde er nært forbundet hermed. Familiehjemmeaftenen er en meget vigtig sammenkomst, og de profeter, som har ledet Kirken i de sidste 30 år, har alle rådet os til at overholde den. Det er først i de sidste par år, at Kirken har fastsat et bestemt tidspunkt og har trykt særlige bøger til hjælp og opmuntring for familiehjemmeaftenen.

Familiehjemmeaftenen er et virkningsfult missionærredskab. Det ville være godt, hvis hvert eneste medlem ville åbne deres hjem en eller to gange hver måned og indbyde nogle ikkemedlemmer for at vise, hvad profeten har rådet os til. Alle forældre ønsker at være sammen med deres børn. I hjemmets atmosfære bliver Evangeliet noget særligt. I dette særlige milieu vil Helligånden bære vidnesbyrd, når medlemmerne og missionærerne bærer vidnesbyrd om bønnens magt. Evangeliet bliver en levende realitet, når jeres landsmænd vidner om, hvad det virkelig kan udrette, og hvorledes det kan bringe glæde og sammenhold i en familie. Det er i en sådan atmosfære, at missionærerne kan undervise mest effektivt. Det er en metode, som bruges med størst virkning i Kirkens missioner i dag. De missionærer, som bruger den, er begejstrede. Det nye medlem vækker begejstring hos enhver af os. Vi har brug for stærk hjælp til at udvikle Kirken i dag. Det er nødvendigt, at vi giver for at vi kan modtage. Kan vi give noget mere dyrebart end vort vidnesbyrd?

Vi vil uddanne og hjælpe jeres hjemmelærere og missionærer, så de kan hjælpe jer i dette familiehjemmeaftenens proselytprogram. De vil bringe velsignelser til jeres hjem.

Jeres hengivne
Grant R. Ipsen,
missionspræsident

De hellige skrifters forhold til familiestabilitet

ÆLDSTE MARION G. ROMNEY, Det første Præsidentskab

Det ustabile ægteskab er roden til samfundets skæbnesvangre sygdom. Idet jeg er mig det bevidst og optaget af det, vil jeg have lov til at understrege skriftens forhold til ægteskabets og dermed familiens stabilitet. At sige, at den hellige skrift næsten har det samme forhold til familiestabiliteten, som arbejdsbeskrivelserne har til en bygning, vil nok være et kort og præcist udsagn.

Vi har et højhus under opførelse øst for Temple Square. Hver eneste detalje, fra de underjordiske til den øverste tindes tårn, var, af hensyn til konstruktionen, overvejet og tegnet før grunden blev gravet. Specifikationer, der i detaljer dækkede alle krav til arbejde og materialer, blev nedskrevet. Jeg husker med hvilken omhu, der blev studeret for at fastslå, hvor stærkt det stål, man skulle bruge, måtte være, for at modstå jordskælv og vindpres. Fuldstændige planer og arbejdsbeskrivelser blev forelagt og vurderet af entreprenørerne, der gav tilbud på arbejdet. Disse planer følges omhyggeligt under opførelsen af huset.

Vi lærer fra skriften, at Herren selv, før skabelsen af jorden, i detaljer, planlagde alt, hvad der hørte denne til.

„. . . Jeg, Gud Herren, skabte himmelen og jorden;

„og hver plante på marken, førend den kom i jorden, og hver urt på marken, førend den spirede frem; thi jeg, Gud Herren, skabte alle ting, hvorom jeg har talt, åndeligt, førend de var i deres naturlige tilstand på jordens overflade . . ." (Moses 3:4-5)

Nu er familier uendelig meget mere værd end bygninger. De er mere værd end jorden selv. Herren har sagt at alt det, han har skabt, incl. jorden, er beregnet som hjælp i hans store værk: „at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket." (Moses 1:39) Han har endvidere åbenbaret det faktum, at intet menneske kan opnå evigt liv, medmindre det er medlem af en udholdende og stabil familie. Da det er således, er det utænkeligt, at Gud ikke skulle have en plan og en arbejdsbeskrivelse for dannelsen af en familie, hans kostbareste og mest varige skabelse. Sagen er, at han har en sådan plan og arbejdsbeskrivelse. Begge er fremsat i den hellige skrift.

Det er lige så vigtigt at forstå og følge Guds plan og beskrivelse over familiedannelse, for at kunne skabe stabile og stærke familier, som det er at forstå og følge planer og arbejdsbeskrivelser for opførelsen af materielle bygninger og planeter. At Guds plan og beskrivelse for familiedannelse ikke er forstået og fulgt, er hovedårsagen til det moderne samfunds uharmoniske familier.

Skrifterne åbenbarer det faktum, at familien er en guddommelig og ikke en menneskeskabt institution. De gør det klart, at Gud i bogstavelig forstand er Fader til en stor familie, som alle jordens indbyggere tilhører, at menneskets ånd er hans enbårne sønner og døtre; (L. & P. 76:24) at det er hans arbejde og ære at bringe disse til samme grad af fuldkommenhed og ophøjethed, som han selv nyder. Skrifterne forklarer, at for at de kan nå en sådan fuldkommenhed, må de have templer, som fysiske legemer af kød og ben og sættes på prøve indenfor en dødelig prøvetid.

Den plan, Gud lagde for at nå dette mål, gjorde det muligt for hans åndelige børn, at iklæde sig dødelige legemer, og at blive forenet som mand og kone, ved hans hellige præstedømmes kraft; forenet på denne måde, medens de var dødelige, skulle de i guddommelig pagt, mangfoldiggøre og opfylde jorden — d.v.s. give dødelige legemer til andre af Guds åndelige børn, og således hjælpe ham med at give disse evigt liv. (1. Mos. 1:28)

Planen foreskriver, at ægtepar, der er gift i denne pagt, skal bestå, og at de i evighed skal være mand og kone og udvikle sig som sådanne, indtil de eventuelt når fuldkommenheden, og selv bliver forældre til åndelige børn.

Herrens plan for familier var således udtænkt længe før grundlæggelsen af denne jord.

For at realisere denne fantastiske plan „skabte Gud mennesket i sit billede . . . som mand og kvinde . . ." (1. Mos. 1:27), ikke blot hvad skikkelse angik, men han forenede dem — efter sin egen ægteskabelige stilling — i den hellige ægtestand som mand og kone for evigt. Efter at have gjort dette, befalede han dem: „Bliv frugtbare og mangfoldige og opfyld jorden." (1. Mos. 1:28)

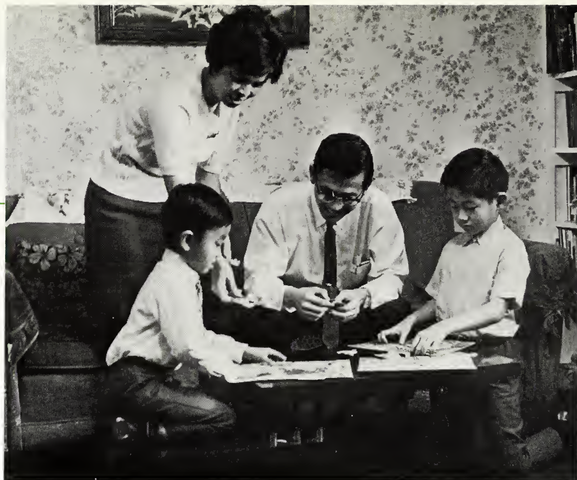
Tanken om, at ægteskabet er et menneskeværk, der kan opgives efter behag, er af det onde. Ægteskabet er ikke blot indstiftet af Gud; hans plan forudsætter, at det er varigt, således som det må være i opbygningen af stabile og stærke familier. Farisæerne kom til Jesus „idet de spurgte: ‚Har en mand lov at skille sig fra sin hustru?'

„Han svarede og sagde dem: ‚Hvad har Moses befalet jer?'

„De sagde: ‚Moses tillod at skrive et skilsmissebrev og så skille sig fra hende.'

„Da sagde Jesus til dem: ‚Det var på grund af jeres hårdhjertethed, at han skrev det bud.

„‚Men fra begyndelsen af, ved skabel-

sen, skabte Gud dem som mand og kvinde.

„,Derfor skal en mand forlade sin fader og moder og holde sig til sin hustru.

„,og de to skal blive ét kød. Så er de da heller ikke længere to, men ét kød.

„,Derfor: hvad Gud har sammenføjet, må et menneske ikke adskille.'

„Hjemme spurgte disciplene ham igen om dette.

„Han siger til dem: ,Den, der skiller sig fra sin hustru og gifter sig med en anden, bedriver hor mod den første.

„,Og hvis hun skiller sig fra sin mand og gifter sig med en anden, så bedriver hun hor.'" (Mar. 10:2-12.)

Hvis Jesu lære fra Biblen blev fulgt, så ville retskafne ægteskaber være målet for alle mennesker, og der ville ikke være skilsmisser. Det ville fjerne den største årsag til ægteskabeligt forlis.

Der er i forbindelse med Jesu lære om ægteskab og skilsmisse mange supplerende skriftsteder. Paulus skrev for eksempel til Korinterne at: „Dog i Herren er det således, at hverken er kvinden noget uden manden eller manden noget uden kvinden." (1. Kor. 11:11)

Nogle af de ting Paulus sagde om ægteskabet er, som Peter sagde „vanskelige at forstå" (2. Peter 3:16), men hvad angår adskillelsen af mand og kone, talte han klart og med eftertryk. Efter at være blevet vejledt af Herren, siger han:

„. . . Men de gifte byder jeg, dog ikke jeg, men Herren, at en hustru ikke må skille sig fra sin mand.

„Og hvis hun alligevel skiller sig fra ham, skal hun vedblive at være ugift eller forlige sig med sin mand — og

at en mand ikke må forskyde sin hustru." (1. Kor. 7:10-11)

De moderne profeters udtalelser om ægteskabet og skilsmisse harmonerer tilfulde med Biblens.

Profeten Joseph modtog følgende åbenbaring om ægteskabet:

„Atter siger jeg jer: Den, der forbyder ægteskab, er ikke af Gud, thi ægteskabet er indstiftet af Gud for menneskene." (L. & P. 49:15)

Præsident Brigham Young citeres for d. 6. april 1845 at have sagt:

„Jeg fortæller jer sandheden, som den er i lyset af evigheden; og jeg siger således til alle mennesker på jordens overflade; hvis han ønsker at blive frelst, kan han ikke blive det uden at have en kvinde ved sin side." (Times and Season, bind 6, side 955)

Nedenstående er et citat fra præsident Joseph F. Smith, far til præsident Joseph Fielding Smith:

„Jeg ønsker at Zions unge mænd skal indse, at den ægteskabelige institution ikke er en menneskeskabt institution. Den er Guds værk. Den er respektabel, og ingen mand i giftefærdig alder, der forbliver ungkarl efterlever sin religion ... Ægteskabet er til menneskeracens bevarelse. Uden den, ville Guds hensigter knuses; dyden ville forgå for at give plads til laster og bestikkelse, og jorden ville blive øde og tom." (Gospel Doctrine, 5. oplag red. (Deseret Book Co., 1939), side 272.)

Som det allerede er blevet sagt, i vore overvejelser om Herrens generelle plan, var hans hensigt med den stabile ægteskabs institution, formering: nemlig det, at bringe Guds åndelige børn til det jordiske liv. Skrifterne er på dette punkt lige så tydelige, som de er på det, der drejer sig om ægteskab og skilsmisse.

„Derfor er det lovligt, at en mand har en hustru, og de to skal blive eet kød, for at jorden kan opfylde formålet med sin skabelse"

„og blive fyldt med det bestemte antal mennesker i overensstemmelse med deres skabelse, før verden blev til." (L. & P. 49:16-17)

Herren siger i et andet skrifsted at konerne er givet til mændene „... for at de skulle mangfoldiggøre og opfylde jorden ifølge min befaling og opfylde den forjættelse, min Fader gav, før verdens grundvold blev lagt, og for deres ophøjelse i de evige verdener, så de må kunne føde menneskesjæle; thi heri fortsætter min Faders værk, at han kan blive forherliget." (L. & P. 132:63)

Jeg kan ikke mindes et mere fantastisk og gavmildt skriftsted end dette, der for det første udtrykker at ægteskabets formål er, at jorden „må blive fyldt med det bestemte antal mennesker i overensstemmelse med deres skabelse, før verden blev til", og at det dermed fortsætter Faderens arbejde „at han kan blive forherliget"; det udtrykker for det andet, at mennesket selv kan opnå „deres ophøjelse i de evige verdener" i overensstemmelse med det løfte „Faderen gav, før verdens grundvold blev lagt."

Med denne guddommelige opfattelse af ægteskabet, skilsmisse og det at føde børn, i tankerne, er det nemt at forstå følgende udtalelse fra en af den moderne tids profeter.

Præsident Brigham Young:

„Der er mange rene og hellige ånder, der venter på at modtage en kødelig bolig, så hvad er det da, der er vor pligt? — At forberede en bolig for dem; at vælge en vej, der hjælper disse ånder, således at de undgår at komme til svækkede familier, i hvilke de ville blive opdraget i afmægtighed, udsvævelser og alle slags kriminelle forhold. Det er enhver retskaffen mand og kvindes pligt, at forberede kødelige boliger for alle de ånder, de kan." (Discourses of Brigham Young (Deseret Book Co., 1943), side 197)

Præsident Joseph F. Smith sagde i 1917 følgende om fødselskontrol:

„Jeg mener, det er sørgeligt, og at det med sikkerhed er af det onde, hvis der blandt kirkens medlemmer skulle være følelser og stemninger for at hindre deres børns fødsel. Jeg mener, at det ville være en forbrydelse, uanset hvor dette måtte ske, hvis manden og konen er ved godt helbred, og hvis de ingen urenheder har, der kunne gå i arv til deres efterkommere. Jeg tror, at der hvor mennesker påtager sig at berøve eller hindre deres børns fødsel, vil de senere høste skuffelser. Jeg tøver ikke med at sige, at jeg tror denne onde gerning er en af vor tids største forbrydelser." (Gospel Doctrine, siderne 278-279)

Det første Præsidentskab har fornylig udtalt sig om denne sag:

„Vi har nøje gennemtænkt spørgsmålene omkring de fremsatte love om abort og sterilisering. Vi er modstandere af enhver indskrænkning, udvidelse eller liberalisering af love om disse vitale emner." (Brev til stavspræsidenter i Washington, 27. okt. 1970)

Det efterfølgende er blot nogle eksempler ud af mange skriftsteder, der på håndgribelig måde henviser til familiestabiliteten:

„Væn drengen til den vej, han skal

følge, da viger han ikke derfra, selv gammel." (Ordspr. 22:6)

„Og I fædre! I må ikke opirre jeres børn, men opdrag dem i Herrens tugt og formaning." (Ef. 6:4)

Kong Benjamin rådede forældrene til at undgå „at jeres børn går sultne eller nøgne, ej heller vil I tilstede, at de overtræder Guds love og strides og kives indbyrdes og tjener djævelen, som er syndens herre, og som er den onde ånd, som vore fædre har talt om . . ."

„Men I vil lære dem at vandre på sandhedens og dydens veje; I vil lære dem at elske og tjene hinanden." (Mosiah 4:14-15)

„Og atter: Om forældre i Zion eller i nogen af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspålæggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved." (L. & P. 68:75,28)

„. . . Jeg har befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed."

„Men sandelig siger jeg dig, min tjener Frederick G. Williams, at du ikke desto mindre er under fordømmelse."

„Du har ikke lært dine børn lys og sandhed efter befalingerne, og den onde har endnu magt over dig, og dette er årsagen til din sorg."

„Og nu giver jeg dig den befaling, at om du vil hjælpes, må du sætte dit eget hus i orden, thi der findes meget, som ikke er rigtigt i dit hus." (L. & P. 93:40-43)

Dernæst om børnenes forpligtelser overfor deres forældre:

„I børn! vær lydige i Herren mod jeres forældre, thi det er ret."

„Ær din fader og moder, . . ."

„for at det må gå dig vel, og du må få et langt liv på jorden." (Ef. 6:1-3)

Og mandens og konens forpligtelser overfor hinanden:

„I hustruer skal underordne jer under jeres mænd, som det sømmer sig i Herren."

„I mænd! elsk jeres hustruer, og vær ikke bitre imod dem." (Kol. 3:18-19)

Indvilligelse i disse skriftsteder vil hjælpe meget til stabilisering af familien.

Jeg ønsker at gøre opmærksom på endnu et emne, som skriften formaner os om, nemlig bønnen. Jeg kender ikke noget emne, hvorom skriften taler så hyppigt. Jeg kan heller ikke forestille mig en fremgangsmåde, der kunne betyde mere for fremmelse af familieharmonien.

Den første optegnede samtale, mellem en jordisk mand og Gud, var et resultat af bøn. Optegnelsen siger, at nogen tid efter, de var blevet drevet ud af Haven, „påkaldte Adam og Eva, hans hustru, Herrens navn, og i retning af Edens Have hørte de Herrens røst, som talte til dem . . ."

„Og han gav dem befalinger, at de skulle tilbede Herren, deres Gud . . ." (Moses 5:4-5)

Fra den tid af og op til idag, har skrifterne gentagne gange formanet os til at bede. Fra Salmernes Bog:

„Jeg, jeg råber til Gud, og Herren vil frelse mig."

„Jeg klager og stønner ved kvæld, ved gry og ved middag; min røst vil han høre . . ." (Sal. 55:17-18)

Jeg citerer følgende fra Amuleks klassiske opfordring til bøn, der er optegnet i Almas 34. kap.:

„Bed til ham hjemme, ja, for hele jeres hus, både morgen, middag og aften."

„Men det er ikke alt; I må udløse jeres sjæl i lønkammeret og på lønlige steder og i ørkenen.

„Ja, når I ikke råber til Herren, lad da hjertet være fyldt og opløftet i bøn til ham bestandig for jeres velfærd og ligeledes for deres velfærd, som er omkring jer." (Alma 34:21,26-27)

Jesus bad i løndom, han bad med sine disciple og han bad for dem. Han fortalte dem, hvorledes de skulle bede, og gav dem et eksempel derpå.

Profetens første åbenbaring, der lukkede op for denne sidste uddeling, kom som svar på en bøn.

Herren gav denne anvisning to år før kirken blev organiseret:

„Bed altid, så du må vinde sejr, ja, så du kan overvinde Satan og slippe ud af hænderne på Satans tjenere, der understøtter hans værk." (L. & P. 10:5)

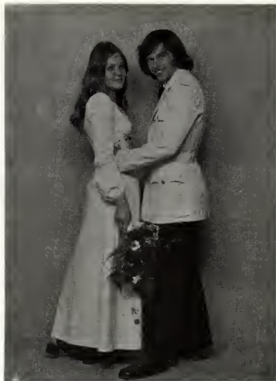
Da kirken var organiseret, fortalte Gud præstedømmet, at de skulle: „besøge medlemmerne i hjemmene og formane dem til ... at opfylde alle deres huslige pligter." Den allerførste pligt var, som han sagde, „at bede lydeligt og i løndom." (L. & P. 20:47)
Gud har i sandhed en plan for dannelsen af familiestabilitet, og den plan er åbenbaret i skrifterne. At Herren må hjælpe os alle til at fuldføre denne plan, derom beder jeg i al ydmyghed, i Jesu Kristi navn. Amen.

Vielser

Den 17. juni 1972 viedes søster **Kate Giesmann Lindhardt,** Centrum Sjælland, til broder **Leif Angelo Thomsen,** Amager, af Missionspræsident Paul L. Pehrson i brudens hjem i Himmelev, Stjernen ønsker hjertelig tillykke.

Den 30. juni 1972 viedes søster **Lisbeth Olsen, København,** og tidligere missionær i Danmark **Michael A. Patterson** af Missionspræsident Paul L. Pehrson i Kirken på Priorvej. Den 11. august 1972 viedes parret for tid og evighed i templet i Salt Lake City. De nygifte bosætter sig i Orem, Utah. Stjernen ønsker hjertelig tillykke.

Bryllup i Amerika

Den 1. juli 1972 viedes søster **Jette Ishøj Hansen,** tidligere København, og broder **George Godown** i El Monte, Californien. Stjernen ønsker hjertelig tillykke.

Den 15. juli 1972 viedes søster **Jane Ishøj Hansen,** København, og broder **Søren Bostrup Sørensen,** Nordre Gren, af missionspræsident Grant R. Ipsen i Kirken på Priorvej. Den 18. juli 1972 viedes parret for tid og evighed i templet i Schweiz. Stjernen ønsker hjertelig tillykke.

Tempelrejsen

I dagene 18. til 21. juli 1972 havde de danske søskende en rejse til templet i Schweiz, og endnu engang viste de deres trofasthed og iver for at deltage i tempelsessionerne, idet godt 130 voksne og ca. 80 børn deltog i rejsen.

I de fire dage var der 11 sessioner, og desuden var der beseglinger, dåb for de døde og forberedende arbejde, så det var lange, anstrengende, men dejlige dage vi tilbragte i templet. Der blev udført ialt 4470 ordinanser, fordelt på følgende:

Dåb for de døde			
Mandlige	596		
Kvindelige	851	ialt	1447
Ordinationer	465		
Endowments (levende)			
Mandlige	15		
Kvindelige	12	ialt	27
Endowments (døde)			
Mandlige	465		
Kvindelige	541	ialt	1006
Beseglinger (hustruer til ægtemænd)			
Levende	7		
Døde	325	ialt	332
Beseglinger (børn til forældre)			
Levende	18		
Døde	1175	ialt	1193

Ordinationer

Skive: 28. maj 1972:
Hans Peter Bernhard Holst ordineret til ældste af broder Orla Nielsen
Centrum Sjælland: 25. juni 1972:
Frank Giesmann Lindhardt ordineret til diakon af Bent Giesmann Lindhardt
Ålborg: 16. juli 1972:
Lars Gram ordineret til lærer af Kaj Aage Gram
København: 23. april 1972:
Paul Anthony Jensen ordineret til præst af broder Ingolf Jensen
9. juli 1972:
Olafur Olafsson ordineret til diakon af broder Ib Hansen
Per Erik Olsen ordineret til præst af broder Ib Hansen
16. juli 1972:
Lynge Jensen ordineret til diakon af broder Johan Koch
23. juli 1972:
Helge Peter Veiss Christiansen ordineret til diakon af broder Ib Hansen

For 25 øre kærlighed

AF ANN ROMICK

Søster Romick, der er mor til fem børn, har fundet glæde ved at skrive i flere år, men dette er det første, hun har fået offentliggjort. Hun arbejder som 2. rådgiver i hjælpeforeningen og som patruljefører for ulveunger i San Leandros 1. ward, Californien.

„Hvis jeg havde en 25-øre, ville jeg købe en af de blomster," sagde han stolt, og hans øjne strålede af glæde. Det var fordi, han nu gik i anden klasse og kunne læse. Nogen gange i hvert fald. Det skyndsomt skrevne skilt, der var klistret fast på kurven, angav, at indholdet kostede 25 øre pr. stk., og det var det han kunne læse, — 25 øre.

„Hvad vil du bruge den til?" spurgte jeg, idet jeg betragtede hans tankefulde ansigtsudtryk.

„Jeg ville sætte den ind på mit værelse," sagde han straks. Hans ivrighed udtrykte forundring over, at jeg kunne spørge om noget, der var så indlysende.

„Ja-ja da," sagde jeg, idet jeg gennemrodede min pung. „Det er da bedre end at købe tyggegummi." Jeg gav ham den lille mønt, som han hurtigt skubbede over disken. Ekspedienten gav ham i stedet en omhyggeligt indpakket, lille blomst, af lyserødt plastic og med et fjollet stykke ståltråd, som stilk. Jeg grundede engang over hans valg — og så var den lyserød — og den skulle stå inde på hans værelse, der var rødt og hvidt. Så kom jeg i tanke om, at han var i den alder, hvor man sædvanligvis ikke bekymrer sig om farvesammensætninger.

På vejen hen til bilen småsludrede vi sådan om vind og vejr. Jeg bar på min store pose med købmandsvarer, og han holdt varsomt den lille pose i hånden. Posen var krøllet sammen om ståltrådsstilken, og den store blomsterkrone ragede adskillige centimeter udenfor indpakningen. Den vippede muntert frem og tilbage, når han gik.

„Jeg kunne give den til Mette i fødselsdagsgave."

„Hvad vil du give Mette i fødselsdagsgave?" spurgte jeg fraværende.

„Blomsten," svarede han, noget misfornøjet over, at jeg allerede havde glemt alt om hans nyerhvervelse.

„Desuden," fortsatte han, „er den lyserød, så den ville passe godt til hendes værelse. Det kan endda være, at hun vil bruge den som pynteblomst på sin kjole."

„Det er selvfølgelig rigtig nok, men der er jo frygtelig længe til hendes fødselsdag."

Mette er hans storesøster. Hun er sytten, og meget yndig. Hun har nogle gange frygtelig travlt, men så er der også andre gange, hvor hun tager den mere med ro.

„Kan jeg så ikke bare give den til hende?" spurgte han, — han havde truffet sin beslutning. „Jeg kan da bare give hende den i dag, — ikke?"

„Selvfølgelig," forsikrede jeg ham, idet jeg fortvivlet prøvede at få herredømmet over min stemme. „Der er i virkeligheden ingen bedre gaver, end dem man giver uden grund."

Vi hviskede og lagde planer, alt imens jeg lagde varerne på plads. Han holdt øje med Mette, der sad ganske roligt og varmede sig ved ilden.

Jeg bøjede mig ned for at sætte de sidste dåser med suppe ind på den nederste hylde i spisekammeret. Mine øjne var på højde med hans, da han spurgte: „Hvordan skal jeg give den til hende? Hvad skal jeg sige?" Han var på en gang spændt og genert, ivrig og modstræbende; modig og dog bange.

„Hvor er du sød, — du skal bare give hende den og sige sådan noget som: ,Værs'god Mette, den er til dig , fordi jeg godt kan li' dig.' Og så skal du give hende et stort kys."

„Nej!" Han fægtede afværgende i luften med armene, som en betjent der prøver at standse trafikken. „Jeg vil ikke kysse hende!"

Han vendte sig med foragt og gik ind i stuen ved siden af, idet han samtidig ihærdigt prøvede at se alvorlig ud. Han smilede på en trodsig måde, og hans blik flakkede en smule, da han stod foran hende med sin gave i hånden.

Jeg kunne ikke høre, hvad der blev sagt; hun sagde åbenbart noget om blomsten. Men jeg kunne se dem. Hendes ansigt lyste op, og det alvorlige udtryk brød ud i et begejstret smil. Hun lagde armene rundt om hans små skuldre og anbragte et stort vådt kys midt på hans kind. Hun holdt blomsten i hånden, alt imedens hun gav sin lillebror et knus. Jeg stod og betragtede dem, og så, hvorledes den store lyserøde plasticblomst under det hele muntert vippede frem og tilbage for enden af en lang fjollet ståltrådsstilk.

○

En ung mands tale til sine forældre

AF PERRY DATWYLER

Tseng Tzu, en lærd filosof, confucianer, fra det gamle Kina, som lagde vægt på personlig dyd, hengivenhed for familien og retfærdighed, sagde engang: „De gamle fædre, der ønskede, at den ophøjede dyd skulle gøre sig gældende i hele verden, bragte deres egne stater i orden. Da det var deres ønske at bringe deres egne stater i orden, skabte de først orden i deres familier. Da det var deres ønske at bringe orden i deres egne familier, gav de sig først af med at opbygge deres egne sjæle . . ."

„Først da deres sjæle var opbyggede, kunne de skabe orden i deres familier. Først da der var skabt orden i deres familier, kunne deres stater blive styret korrekt, og først da kunne der skabes fred i verden."

Denne udtalelse blev nedskrevet i tider, der ikke var ulig vore. Herremændenes Kina var på ruinens rand. Der var politisk og socialt kaos, krige, hungersnød og fortvivlelse. Det lagde spiren i mændenes hjerter til at søge fred, solidaritet, produktivitet og orden.

Tseng Tzu pegede ikke på de ydre forhold, men på den enkeltes sjæl, som værende grundlaget, kilden og tilskyndelsen til fred. Denne sjælens opbygning kom, for kineserne i fordums tid, i stand i tilknytning til fortidens moral og traditioner. Hvad os angår, og vor sjælelige opbygning, sker den i tilknytning til profeternes og Jesu Kristi lære.

Fred bliver således en tilstand, der rækker ud i verden gennem et kompliceret mønster af sociale forbindelser. Disse forbindelser kan være til styrke og vejledning, men freden bevares til syvende og sidst på grund af individets indre kvaliteter. Et menneske, der har fred med sig selv og Gud, vil være en dynamisk kraft til dannelsen af den verdensfred, som de fleste mennesker ønsker.

Den gamle kinesiske vismand slog endvidere fast, at familien er hjørnestenen i en sådan verdens opbygning. Det antyder, at sociale forbindelser og menneskelig interaktion udgør den anden del af opskriften på en bedre verden.

Familiefaderen, der står i kernefamiliens centrum, indtager en vigtig position. Han repræsenterer, som forfatteren Erich Fromm (amerikansk psykoanalytiker født i Tyskland år 1900) har observeret," både viden, de menneskeskabte ting, lov og orden, disciplin, udforskning og eventyr. Faderen er den, der underviser barnet, og som viser det vejen ind i denne verden."

Det er således af afgørende betydning for barnets udvikling, hvad forældrene i fællesskab lærer barnet i deres omgang med det.

Det er kun ganske få af os, der sidder på positioner, der gør det muligt for os at ændre menneskehedens historie. De fleste af os besidder imidlertid en position, der gør det muligt at ændre familieforhold, og vi kan allesammen forandre os selv.

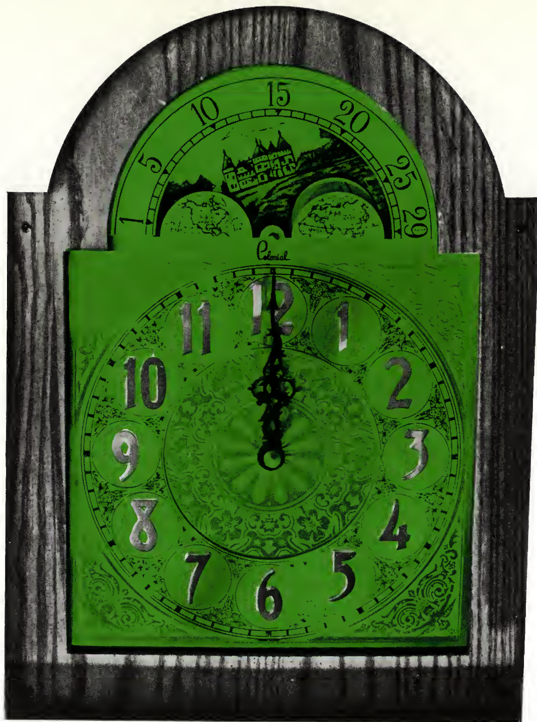
Forældre, der opbygger deres egen tro, dem selv som mennesker, og deres indre fred, kan ikke undgå at påvirke deres omgivelser. At opbygge sig selv og hjælpe andre i deres bestræbelser, er måske den største udfordring, der findes. Forældre, for hvem dette lykkes, fortjener al den ære, der kan hæftes på dem, for, som den vise kineser sagde, hviler alt på denne opbygningsvirksomhed.

Hvad er det, unge mennesker prøver at se i deres forældre? Det, de først og fremmest søger, er oprigtighed. Noget af det største, som en far eller mor kan blive, er sikkert en oprigtig, harmonisk og menneskelig personlighed.

Hvordan bliver man så det? Ved at bestræbe sig på at nå målet ved hjælp af disciplin, tålmodighed og omtanke, så vil det lykkes for en far og en mor, såvel som for alle andre mennesker i andre stillinger.

Mennesker, for hvem det er lykkedes at blive stabile og medfølende, kan måske gøre mere til, at verden ændres og bidrage mere til menneskeheden, end nogen verdensleder turde håbe. Fred begynder i hjertet. At have fred med sig selv og Gud er et fantastisk mål, men at hjælpe andre, især sine børn, til at nå dette, er grundlaget for den sande ophøjethed.

Bror Datwyler, der er kandidat fra Utah universitetet, tjener for tiden i den amerikanske hær. Han var missionær i Taiwan (1966-68) og er medlem af Logans 10. ward, Utah, Cache East Staven.

Tid til alle nødvendige ting

AF HERBERT F. MURRAY

„En mand har et ansvar overfor sig selv. Han har et ansvar overfor sin familie. Han har et ansvar overfor sit erhverv. Han må prøve at finde en måde, hvorpå han kan leve op til sit ansvar, således at han kan leve et velafbalanceret liv." Således siger kirkens præsident Harold B. Lee, i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Hvorledes er det muligt for en sidste dages hellig at tjene sin kirke ordentligt, at få succes i sit arbejde, at tjene samfundet, og på samme tid vie en passende mængde tid og energi til sin familie? Udfordringen om at administrere sin tid og energi, tages op af mange medlemmer, således at de kan gøre alle de ting, de ønsker at gøre.

Kirken har brug for folk, der tror på timelige og åndelige præstationer. Mennesker der er overbeviste om, at det er muligt at udføre store bedrifter både i jorderiget og i evighedens rige — mennesker, der tror så overbevist, at de virkelig handler. Det er den slags mennesker, der medvirker til kirkens vækst. Men selv mennesker med megen energi, må administrere deres tid og deres ansvar godt. Vi har alle brug for at indse vore fortrin. Hvis vi kan opstille det, vi ønsker at gøre, efter den betydning det har, så vil det være meget lettere for os at tage beslutninger.

Dr. Russell M. Nelson, der er hjertekirurg, og nyligt blev udnævnt til forstander i kirkens søndagsskole, har givet et meget interessant syn på et succesfyldt familieliv. Broder Nelson og hans kone har ni døtre og en søn.

„Kærlighed mellem mand og kone er en absolut nødvendighed for ethvert vellykket familieliv."

„Der er i store familier en tendens til, at moderen giver al sin tid til sine børn, men når dette står i vejen for forholdet mellem hende og hendes mand, er det — uanset, hvor godt børnene er opdraget — en tom sejr.

„Børn kommer og går" tilføjer han. „De tager på mission, de går i skole, de blir' gift, og forlader hjemmet af forskellige grunde, — men hvis forældrenes gensidige kærlighed i mellemtiden har fået lov til at sygne hen, så er det for dyrekøbt. Sådan et forhold stiller ikke meget i udsigt for det evige liv. Kærligheden mellem mand og kone er dyna-

misk. Vi må betragte den som noget levende. Den er som en have, — hvis den forsømmes, vil den snart vise tegn på forfald. Vi har sammen med ansvaret for en god opdragelse af børnene og efterkommelsen af vore pligter på arbejdet og i kirken, også et ansvar for at holde det ægteskabelige kærlighedsforhold stærkt og aktivt.

Bror Howard B. Anderson, (regional repræsentant for De Tolv) og far til fire, bemærker: „Jeg har set mænd, der var ude af stand til at magte deres familieansvar, og som brugte arbejdet i kirken som undskyldning. Jeg står lige så uforstående overfor dem, som jeg står overfor den mand, der bruger sit arbejde som påskud til ikke at tage sig af sin familie og sine kirkelige pligter."

Franklin S. Gonzales, stavspræsident i Lubbock, Texas, og far til seks, siger at „enhver trofast sidste dages hellig, med en ansvarsfuld stilling i kirken, hos Gud har fordring på særlig hjælp til sin familie. Det betyder imidlertid, at han må arbejde hårdere og mere effektivt, for at blive en god familiefar."

Broder Gonzales lægger vægt på alle de nødvendige tings rangorden. „Det kommer an på at tage en beslutning tidligt i livet om, at forretninger ikke er vigtigere end kirken og familien i kirken; kirken og familien er faktisk en enhed."

„Vi taler," siger han, „om at bruge meget tid til kirkearbejde, uden at vore familier forsømmes af den grund. Vi er, ved at holde familieaftener og ved at rette os efter Herrens program, på en måde sikret tid til adspredelse, til at slappe af, til opmuntring og belæring i familiens skød."

LaNeve Kimball, Provo, Utah, GUF-præsidentinde, husmor og mor til tolv, siger: „Jeg ønsker at være hjemme, når mine børn kommer hjem, således at jeg kan høre på det, de straks har behov for at tale om. Et standpunkt er vigtigere end et skema. Herren hjælper os hver dag, fordi vi beder om hans vejledning; vi begynder aldrig dagen uden personligt at bede om hans hjælp og vejledning." Søster Kimball tilføjer: „Familieaftenen er uundværlig. Vi er så velsignede ved at være sidste dages hellige og ved at have en profet til at lede os med hensyn til disse ting. Jeg husker et sted i Mormons Bog, hvor vi bliver formanet om først at søge Guds rige. (Jakob 2:18) Det er grunden til, at vi behøver evangeliet til at lede os i vor udvikling af en vurderingssans."

Med hensyn til familieaftenens værdi, så husker søster Ruth Grover, hjælpeforenings-præsidentinde og husmor i Evanstone, Illinois, mor til to, en oplevelse, hun havde, da hun forelæste om kirken ved Northwestern University. Lektiehæftet for familie-hjemmeaftenen, som hun havde fremlagt, vakte opsigtsvækkende interesse. „Verden hungrer efter dette i sandhed inspirerede program," siger hun.

W. Paul Hyde, biskop og leder af et institute i Vancouver, British Columbia, og far til tre, gør en bemærkning om hustruen som værende hjemmets samlingspunkt. „Når faderens tid til familien er noget begrænset grundet hans arbejdsmæssige og kirkelige pligter, kan hun gøre meget for at imødekomme børnenes behov, ved sin indstilling.

„Der har været gange, hvor jeg har været nødt til at gå og hvor et af børnene har sagt: ‚Skal du virkelig gå i aften, far?' hvortil min kone har sagt: ‚Er vi ikke glade for, at vi har en far, der er blevet valgt af vor himmelske Fader til at hjælpe ham med at bygge sit rige?' Det er en overordentlig stor hælp, når jeg kan gå hjemmefra med den rette ånd, istedet for at skulle gå med uro i sindet."

Enhed og samarbejde mellem forældrene er meget vigtigt, især når det drejer sig om børnenes opdragelse og om at løse familiens daglige problemer.

Når vi opstiller vore fortrin og beslutter, hvorledes vi ønsker at bruge vor tid og energi, er det vigtigt at huske det kendte citat af David O. McKay:

„Ingen succes andre steder, kan opveje fiasko i hjemmet."

○

Kærlighedens betydning

AF CLARK SWAIN

Man har i århundreder skrevet digte, sunget sange, besteget bjerge og udkæmpet slag til og for kærligheden. Der er endog begået mord og selvmord i kærlighedens navn.

Vi tænker sjældent på kærligheden på en bestemt måde. En af de forkerte og urimelige holdninger, vi er tilbøjelige til at have overfor kærligheden, er den, blot at betragte kærligheden som en mystisk følelse, en overnaturlig kraft, der tager magten fra os. Når den dukker op „besættes vi af den", og er ude af stand til at kontrollere den. Vi er tilbøjelige til at tro, at den kan forsvinde igen på lige så mystisk vis, som den dukkede op, og at vi er ude af stand til at hindre dens forsvinden.

Der kom for nogle måneder siden en kvinde ind til mig, for at rådføre sig med mig. Hun fortalte, at hun ikke elskede sin mand længere, og at hun var blevet forelsket i en anden. De havde sammen overvejet at lade sig skille fra deres respektive ægtefæller, således at de kunne blive gift med hinanden. De havde begge en del børn — der var ialt ti børn indblandet i denne sag — og alligevel havde de overvejet at forlade disse børn og deres ægtefæller, fordi de var forelsket i hinanden. Denne kvinde følte, at det var lige så svært for hende at lære at elske sin mand igen, som det var for hende, at bryde med den kærlighed hun følte overfor den anden mand.

Der var også en anden, der kom for at rådføre sig med mig, han fortalte, at han tænkte på at lade sig skille fra sin kone, fordi som han sagde: „Jeg tror ikke, at jeg elsker hende mere." Han sagde det på en måde, som var det umuligt for ham at gøre noget for at ændre denne fornemmelse. Et sådant menneske har brug for at lære, hvad sand kærlighed betyder. Det er nødvendigt, at vi holder op med betragte kærlighed som en mystisk kraft, der har kontrollen over os. Det er nødvendigt, at vi betragter kærlighed, som en måde at behandle andre mennesker på, snarere end som noget, der blot sker for os. Hvis vi betragter kærligheden på denne måde, vil vi begynde at have magt over vor kærlighed.

De mennesker, der konkluderer, at kærlighed er noget, der ikke kan defineres — at der ikke findes nogen måde, hvorpå den kan forklares, og at det er noget, som vi ikke kan forstå — betragter kærligheden på en forkert måde. De tror, at den er en mystisk følelse, en overnaturlig kraft, en fælde man kan falde ned i. Den, der ser på kærligheden, som den virkelig er, kan beskrive den, forklare og forstå den.

Det hjælper, hvis vi enten tænker på et menneske, vi holder af, eller på en, som har evnen til at udtrykke kærlighed eller på en, som mangler denne evne. En af de væsentligste ting, man skal bemærke hos sin ægtefælle, er, i hvor høj grad denne er i stand til at udtrykke sin kærlighed. Når man forbereder sig til at blive gift, er det vigtigt at gøre sig klart i hvilken udstrækning, man selv er i stand til at give og modtage kærlighed.

Denne evne grundlægges i barndommen, gennem moderens kærlighed til barnet. Det er umuligt at give et spædbarn for megen kærlighed. Et barn, der får for lidt kærlighed, kan blive forsinket i sin fysiske vækst og i sin udvikling af personligheden. Barnet kan både blive følelsesmæssigt og fysisk sygt.

En af de vigtigste grunde til at give et barn kærlighed i overflod er, at det hjælper barnet til at udvikle selvagtelse, forståelse og kærlighed for sig selv. Jo mere kærlighed barnet føler for sig selv, jo større mulighed vil det have for at give andre kærlighed.

Den egenkærlige person, er ikke den, der elsker sig selv, men derimod den, der nærer dårlige tanker om sig selv, som er selvoptaget, der focuserer på sig selv for at fjerne de bekymringer, personen nærer for sig selv. Den, der er i strid med sig selv, har ikke fred i sindet, man er besat af en indre kon-

flikt. Hvis vi kan hjælpe et barn til at udvikle en kærlighed for sig selv, vil dette barn sandsynligvis blive fritaget for indre konflikter, og det vil være fri til at gøre velgerninger og til at elske andre.

Et menneske, der er fyldt med kærlighed, respekterer andre mennesker. At respektere andre mennesker vil blandt andet sige, at man ikke tvinger dem til noget. Det kan til tider være nødvendigt for et voksent menneske at tvinge sit barn til at gøre noget, der er mod barnets vilje, men når to voksne mennesker er knyttet til hinanden, og hvis de nærer kærlige følelser overfor hinanden, bruges der ikke magt. Vi kan prøve at få et menneske til at acceptere vore synspunkter, eller vi kan prøve at overbevise vedkommende til at gøre det, vi ønsker at han/hun skal gøre, men hvis vi nærer stor kærlighed, bruger vi ikke magt.

Et menneske, der er fyldt med kærlighed, forstår andre. Da nogle mennesker har større evne end andre til at elske, er der god grund til at tro, at nogle mennesker har større evne end andre til at forstå, dog kan vi lære at forbedre vor evne til forståelse. Det at elske er en indlevelse og et forsøg på at forstå, hvorledes den anden føler og at lade vedkommende vide, at vi forstår.

Et menneske, der er fyldt med kærlighed, interesserer sig for den andens velfærd, fremskridt og lykke. Det har dog ikke kun en interesse derfor; et sådant menneske gør noget for at lade sine rigdomme stå til den andens disposition. At elske er at give. Det er at give materielle ting til andre, men hvad der er vigtigere, det er at give andre noget af sin tid. Blandt de julegaver, en dreng modtog fra sin far, var et brev hvori der stod: „Til min kære søn: Min gave til dig for det kommende år vil være 1 time af min tid hver dag, som du kan bruge, til hvad du vil." Er dette ikke udtryk for sand kærlighed?

Paulus giver os et eksempel på, hvad kærlighed er i sit første brev til Korinterne 13. kap.

Et menneske, der er fyldt med kærlighed, kan lide længe, men er venligt. Dette menneskes kærlighed er stor, dets misundelse lille. Opblæsthed, praleri og indbildskhed er ikke måder at opføre sig på; et kærligt menneske er ydmygt, og opfører sig ikke upassende, tænker ikke ondt, men udstår og udholder alle ting. Et kærligt menneske er ikke nem at ophidse, det bærer ikke nag til andre; men indser at man, ved at gøre det, skader sig selv mere, end dem man bærer nag til. Sand kærlighed er dybest set ens i alle forhold mellem mennesker, hvadenten det drejer sig om forholdet mellem bedstemor og bedstefar eller mellem to, der netop er blevet gift, eller forholdet mellem en mor og hendes barn. Sand kærlighed omfatter omsorgsfuldhed, at man har respekt, forståelse, energi, interesse, eftergivenhed, at man er modtagelig, gavmild og barmhjertig. Det bedes bemærket, at alle de ord, vi har benyttet, er ord, der giver udtryk for handlinger. For at elske må man handle.

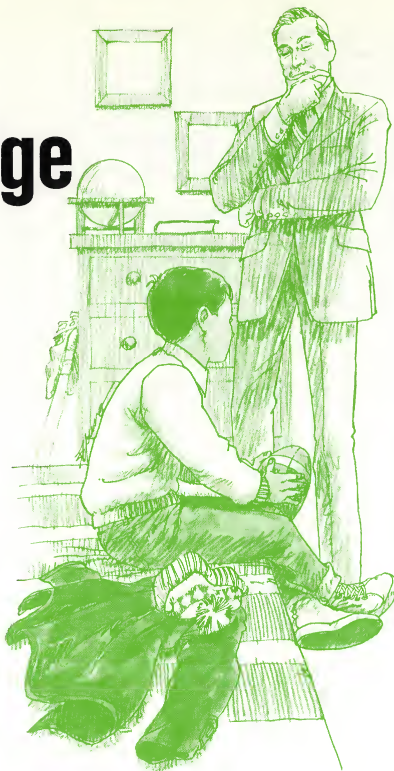
Et menneske, der siger til et andet menneske: „Du har slukket al den kærlighed, jeg følte for dig", forstår ikke kunsten at elske, thi intet kan slukke kærlighedens flamme, hvis den går ud, er det selvforskyldt. Kærlighed måles nemlig ikke udfra, i hvor høj grad man selv bliver elsket, men udfra i hvor høj grad man selv elsker. Om vi giver kærlighed eller ej, skulle ikke være afhængig af den andens egenskaber og adfærd. Det kan måske være nemmere at elske én end en anden, fordi den første er mere behagelig og fysisk tiltrækkende. Vor kærlighed skulle alligevel ikke bestemmes af den anden persons natur og adfærd. Kærligheden er ikke bare en følelse, men en måde at behandle andre mennesker på.

Dr. Swain er hjælpeprofessor og har ægteskabet og familielivet som speciale. Han arbejder på Montana State University, og er familievejleder i the district court. Han er leder for Unge Gifte og assisterende hovedsekretær for Det aronske Præstedømme for voksne i Bozoman ward, Helene stav.

JOSEPH FIELDING SMITH
„Der påhviler Kirken to store ansvar, det vil sige, disse ansvar påhviler Kirkens medlemmer . . . Det er en pligt for hver enkelt af os at prædike Evangeliet ved ord og eksempel blandt vore naboer. I afsnit 88 i Lære og Pagter får vi at vide, at det tilkommer enhver, som er blevet advaret, at advare sin næste. (Se Lære og Pagter 88:81). De mennesker, der lever har ret til at høre budskabet; derfor er ansvaret med at belære verden alt over skyggende. Vi kan ikke slippe uden om dette ansvar. Herren har udtalt, at Hans komme står for døren og at Han vil afkorte sit værk i retfærdighed . . . Det er derfor vor pligt at gøre alt, hvad vi kan, så vil Herren foruden missionærerne stille andre kræfter til vor rådighed, så Hans værk kan have fremgang og Hans ord blive virkelighed. (Se L og P 84:97-98; 109:59).
Jeg omtaler dette ansvar nu af frygt for, at der måske er nogen, der synes, at det arbejde de udfører, er denne uddelings store værk. De mennesker, der er ansat i Hjælpeforeningen, i Søndagsskolen eller i GUF, føler, at de har store ansvar, og det har de også; men deres arbejde overstråler ikke denne store pligt: at prædike Evangeliet for verden.
Det andet store ansvar, der påhviler hver enkelt af os, er, at vi skal søge efter vore afdøde.

At vælge

AF DR. GODFREY

Jeg blev mødt i døren af min kone, da jeg en aften vendte hjem fra kontoret. Hendes ansigtsudtryk viste mig, at hun var meget bekymret. Da vi var alene i vort værelse, fortalte hun mig at vor næstældste søn, som spillede fodbold på skolens lilleputhold, skulle spille en vigtig kamp den næste dag kl. 4 om eftermiddagen.

Min kone leder vor grens primary kl. 4 tirsdag eftermiddag. Det at være primary-præsidentinde medfører visse forpligtelser, blandt andet den at være et godt eksempel og at sørge for at ens familie også er det.

„Hvad vil David selv?" spurgte jeg, selvom jeg godt kendte svaret.

„Han vil hellere spille fodbold," svarede hun. Hun fortsatte i en bestemt tone, „men han bliver nødt til at gå til primary, du må tale med ham."

Jeg var således i klemme mellem min kones formaning og min søns handlefrihed. Jeg kaldte på ham, og vi gik begge ind på hans værelse for at tale stille og roligt om tingene. Han så bange ud et øjeblik, men slappede så af; han stivnede atter, da jeg lagde problemet om fodbold og primary frem for ham.

Vi begyndte at tale om de aftaler, han havde indgået, da han blev ført i dåbens vande. Jeg fortalte ham, at han ifølge skrifterne faktisk havde sagt til sin himmelske Fader: „Jeg er villig til at bære din Søns navn, og jeg vil gøre alt, hvad jeg kan, for at leve mit liv, som han levede sit eller vil have mig til at leve det. Jeg vil endvidere bære min næstes byrde, sørge med dem der sørger, og efterleve kirkens lærdomme i så høj grad som muligt."

Jeg fortsatte med at sige at vor himmelske Fader aldrig havde lovet, at det skulle være let, at der aldrig kunne opstå konflikter, og at det ikke ville være nødvendigt at træffe vanskelige beslutninger. Han havde derimod sagt, at vi skulle prøve at løse problemerne på den måde, som Jesus Kristus ville have gjort det. Så fortalte jeg ham om sportsmænd, der havde nægtet at deltage i verdensmesterskaber, på grund af deres religiøse overbevisning, og andre der havde afslået at spille om søndagen, og om nogle sportsfolk, der opgav en lovende karriere, fordi de var kaldet på mission. For at være ærlig og reel fortalte jeg ham også om andre sportsfolk der, fordi de følte forpligtelse overfor deres hold, havde deltaget i sportskampe om søndagen og på andre religiøse helligdage, og at de rådede bod derpå i løbet af den følgende uge.

Så sagde jeg: „Hvis du synes, det jeg sagde, var i orden, så vil jeg foreslå, at du tænker over de pagter, du sluttede, da du blev døbt, og beder en bøn. Så kan du beslutte dig til, hvad du vil gøre, og både din mor og jeg vil respektere din beslutning."

Han blev inde på sit værelse i lang tid, og jeg så ham bede en aftenbøn, der var længere end den plejede at være, inden han gik i seng. Jeg bad også, om at han måtte tage den rigtige beslutning, og hans mor bad næsten den samme bøn, som jeg havde fremsagt, vi vidste nemlig begge, at vores dreng betød mere, end det at være præsidentinde for primary, eller noget som helst andet iøvrigt.

Det var kun lige blevet lyst, da jeg mærkede nogen røre ved min arm. Det var David. „Jeg har besluttet mig til, hvad jeg vil gøre," sagde han.

„Nå, lad mig så høre, hvad du vil?" spurgte jeg.

„Jeg vil læse skrifterne i en halv time, inden jeg tager afsted, og i en halv

time efter jeg er kommet hjem, for spille den kamp, det vil jeg."

„Det er i orden," sagde jeg, da jeg forlod værelset. Min kone og jeg sagde ingenting af bare skuffelse.

David læste i Det nye Testamente, tog ud og spillede kampen, som de tabte, og læste derefter noget mere i Det nye Testamente. Hans mor prøvede imens at forklare en bekymret primary-lærerinde, hvorfor han ikke var kommet til primary den dag.

En månedstid senere, sagde David til mig: „Far, jeg tror ikke, det var rigtigt af mig at spille den kamp dengang, selvom du syntes det. Jeg er glad for, at du respekterede min beslutning, især fordi jeg ved, du syntes den var forkert. Næste gang ved jeg, at jeg vil vælge rigtigt."

Jeg kom senere til at spekulere på, hvilken betydning dåben havde i dagligdagen. Hvad betyder eden og kaldelsen til præstedømmet, for den der bærer Det aronske Præstedømme? Betyder kirken og præstedømmet mere end sportsaktiviteter, dans og andre former for fritidsbeskæftigelser? Hvad har første ret, kirken eller skolen? Kirken eller sport? Kirken eller mine brødre og søstre? Kirken eller morskab? Jeg er i den senere tid blevet klar over, at vi er kaldet til at skulle træffe beslutninger, langt oftere end nogle mennesker tror. Vi må tit vælge mellem to ting, der er lige gode, eller noget der hverken er godt eller skidt, og det oftere end at skulle vælge mellem noget godt og noget skidt eller sort og hvidt. Jeg er overbevist om, at vor Fader i Himlen ikke altid giver os svar, der entydigt kan løse alle vore problemer. Han giver os snarere nogle vejledende principper, der kan passe til, og som passer til, ethvert menneskeligt dilemma.

Jeg er endvidere overbevist om, at den måde, hvorpå et menneske betragter sin dåb, og at graden af forpligtelsen et menneske føler overfor eden og kaldelsen til præstedømmet, kan betyde en stor forskel for, hvorledes disse mennesker løser vanskelige problemer, samt i meget høj grad påvirke den betydning vedkommende lægger i præstedømmet og dåben.

Præstedømmet og kirken bliver på en eller anden måde mere meningsfulde, hvis vi tænker på dem som værende vore egne, såvel som værende Guds og Jesu. Det kan lettest gøres ved, at vi ofrer os for den sag, vi ved, er rigtig og deltager 100 %.

Præstedømmet får mening, når vi velsigner børnene, uddeler nadveren, salver de syge, og når vi går på hjemmelærerbesøg. Præsident Harold B. Lee mener, at det især får mening, når vi benytter præstedømmet til at hjælpe de fortabte tilbage til den rette vej. Vi er således formanet til at deltage og medvirke i kirken 100 %, idet vi på denne måde gør kirken til vor egen.

Dr. Godfrey er afdelings-coordinator for Ogdenområdets seminarer og leder af Weber Institute of Religion. Han har fået sine artikler offentliggjort i kirkens og andre publikationer. Dr. Godfrey er medlem af højrådet i Weber State College Stake.

DAVID O. McKAY

„Har nogen i Kirken fornærmet jer? I kan føle jer fortørnet, hvis I vil, ingenting sige til ham, og lade fortørnelsens kræft æde jeres sjæl. Hvis i gør det, vil det være jer, der lider skade, ikke den, I tror, har skadet jer. I vil føle jer bedre tilpas og være langt lykkeligere ved at følge det guddommelige påbud: når . . . din broder har noget imod dig, så . . . gå . . . hen og forlig dig med din broder . . . (Se Matt. 5:23-24.)"

BØRNENES SIDER

Ven til ven

AF ÆLDSTE ROBERT L. SIMPSON

Børns tro har altid hjulpet mig, således at jeg har kunnet se, hvor nær vor himmelske Fader i virkeligheden er os. Børns bønner har vist mig, at vor himmelske Fader ikke forventer, at hver bøn skal være lang og fyldt med ord. Mit barnebarn, Lisa, be'r ikke særlig lange bønner, og hun bruger ikke store ord, men jeg ved, at hendes bønner bliver hørt, og besvaret. Hun elsker nemlig sin Fader i Himlen, og han elsker hende.

Da jeg var seks år gammel, tog min mor mig med ned på en byggeplads, hvor de var ved at grave grunden til vores nye kirke i Santa Monica, i Californien. Da vi kom derned, så min mor, at jeg havde taget min lille skovl med. Jeg plejede at bruge den, når jeg var ved stranden med min familie. Jeg havde troet, at jeg kunne være med til at grave på byggepladsen. De log mig bruge min skovl den første dag, og min tro voksede, fordi jeg nu hjalp til med at bygge en kirke til vor himmelske Fader. Det var virkelig en stor oplevelse. Tjenstvillighedens og troens sædekorn blev plantet i mit hjerte. Jeg ville ønske, at jeg stadig havde den samme følelse af tro, og det samme ønske om at tjene, som jeg havde, dengang jeg var seks år gammel.

Nogle år senere gik mit barndomsønske i opfyldelse, jeg blev sendt på mission, og blev beskikket til at arbejde så langt væk som New Zealand. Der mødte jeg for første gang Maori folket, et folk der har givet mig meget ved deres ligefremhed, oprigtighed, og store tro.

En af mine første beskikkelser var til en Maori landsby kaldet Judea. Der hjalp missionærerne til med at bygge

en lille kirke. Jeg var på det tidspunkt ved at lære det maorianske sprog. Jeg bad hver dag min himmelske Fader om at hjælpe mig, og en dag blev jeg overrasket ved at se mig selv omgivet af primary-børn. Min bøn om hjælp til at lære dette nye sprog, var blevet hørt, og vor himmelske Fader havde inspireret grenspræsidenten til at sende disse børn, for at de kunne hjælpe mig. De fulgte mig overalt i ugevis, og talte til mig på maoriansk. Jeg vil aldrig glemme deres første lektion til mig:

Hei tito tito ngeru te
Whiro
Ie kan peke runga te
marama
Ka kata te kuri tana
mahi pai
Ka oma te rihi me to punu

Disse ord, som jeg fandt meget smukke, var fuldkommen uforståelige for mig som ny missionær. Jeg regnede med, at det var en gammel maoriansk krigersang, og jeg blev meget forbavset, da jeg fandt ud af, at børnene havde lært mig et engelsk børnerim: Hej didle-li-di, katten og violinen, koen sprang over månen . . . osv.

Jeg vil altid være disse børn meget taknemmelig for de velsignelser de gav deres nye missionær.

Der var et andet sted på New Zealand, hvor missionærerne altid gjorde holdt for natten. Det var i et bestemt marioansk hjem, hvor de vidste, at der altid stod en seng til dem, og at Herrens Ånd var til stede. Der var elleve børn i denne familie, og hver eneste af disse bad familiebønnen, når det var deres tur. De bad altid oprigtigt om, at de en dag måtte være i stand til at tage til templet, for der, ved præstedømmets kraft, at

blive beseglet for tid og al evighed. Familien var utroligt fattige, og det syntes umuligt for dem at spare penge nok sammen til at kunne købe billetter til både mor, far og de elleve børn for at rejse de 7500 km. til templet i Hawaii. Men deres tro var stor, og de blev trofast ved med at bede. Hvorledes skulle de kunne få den velsignelse?

Alle missionærerne fra New Zealand var stumme og ydmyge, da præsident David O. McKay få år efter bekendtgjorde, at der skulle bygges et nyt tempel på New Zealand — blot 75 km. væk fra den lille maorianske familie, der umuligt nogensinde ville kunne have sparet nok penge sammen til at tage til Hawaii. Guds veje er forunderlige, når han giver sine velsignelser. Folk, hvis tro er stor nok, vil aldrig blive nægtet Himlens velsignelser.

Vi i vor familie vil aldrig glemme vores lille veninde Becky, der inviterede os til at holde vor familieaften, hjemme hos hendes far og mor. Skønt hendes far ikke var medlem af kirken, ville hun gerne have, at han deltog i familieaftenen. Hun ville allerhelst have, at han blev medlem af kirken.

Becky's far sagde, at vi var velkomne til at holde familieaften hos ham. Vi havde virkelig en vidunderlig aften sammen. Efter den inspirerende lektie fik vi nogle forfriskninger, legede nogle lege, og bad en familiebøn. Da vi sagde godnat, så Becky op på mig og spurgte mig: „Bror Simpson, vil du gøre mig en tjeneste?"

„Selvfølgelig," svarede jeg, „hvad vil du have, at jeg skal gøre?"

„Vil du ikke nok døbe min far for mig?"

Dette ønske, der var fyldt med et barns håb og tro, rørte hendes fars hjerte dybt, og kun få uger senere blev han døbt.

Det kan ikke undre nogen, at Jesus sagde: „. . . hvis I ikke . . . bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget." (Matt. 18.3)

Venner på New Zealand

AF VICKI H. BUDGE

En fisker ved navn Kupe, hans ven Ngahue og deres familier tog en dag afsted i store kanoer fra et land, der kaldes Hawaiki. En legende fortæller, at de fulgte en kæmpe-blæksprutte, der havde stjålet deres fiskemadding. Da de havde sejlet på det ukendte hav i mange uger, så Kupe's hustru noget, der lignede en lang, lav, hvid sky. Hun råbte: „He ao! He ao!" („En sky! En sky!") Kupe kaldte det land, de nærmede sig for Aotearoa, hvilket betyder: Den lange hvide skys land.

Dette var Maori folkets legende om, hvordan polyneserne opdagede New Zealand for første gang omkring år 900. Kupe og hans ledsagere blev ikke på Aotearoa, men vendte tilbage til Hawaiki, for at fortælle om deres oplevelse.

Omkring 400 år senere tog adskillige familier ud i store kanoer, for at finde Aotearoa og gøre den til deres hjem.

Mange år efter fandt Abel Janszoon Tasma, den hollandske kaptajn og opdagelsesrejsende, der også opdagede Tasmanien, denne ø og Maori folket. Det var i 1642, og han kaldte landet Nieuw Zeeland.

Efter at den britiske sømand og stillehavsforsker, kaptajn Cook havde besøgt landet i 1769, emigrerede mange nybyggere fra England til øerne. Maorianerne og pakhas (den hvide mand) levede side om side som venner.

New Zealand er det mest isolerede land, der findes. Australien er dets nærmeste nabo, og det ligger næsten 2000 km. væk.

Glowworm Grotto, på øens nordside, er en dyb hule med tusinder af sankthans-orme på hulens loft. De ligner små, bitte, blå-grønne lanterner. For at se disse orme, må man sejle ind i hulen med en båd. De selvlysende orme slukker lyset ved blot den mindste smule støj.

Taumatawhakatangihangakoauauatamateaturipukakapikimaungahoronukupokaiwhenaukitanatahu er verdens længste stednavn. Det er et maorisk navn på en fårestation på nordøen. Oversat betyder det: Den top, hvorpå Tamatea, jordomsejleren, spillede på fløjte for sin elskede.

Vidste du?

At 75% af de blomster og træer, der findes på New Zealands tvillingeøer, ikke eksisterer mage til noget andet sted i verden.

At der ingen slanger er på New Zealand.

At kiwi-fuglen lægger nogle æg, der er otte gange større end hønseæg. Kiwi-hannen ligger på æggene indtil kyllingen er udruget, to til to en halv måned senere; derefter beskytter hannen kyllingen, indtil den kan klare sig selv. Kiwien er New Zealands national-fugl.

At frøer, der lever på Stephens Island, ikke findes mage til andre steder på jorden, og at denne frø lever uden vand. Den er kun 2-4 cm. Den starter ikke sin udvikling som haletudse.

At der på syd-øen, på de sydlige alper, er sne, der aldrig smelter.

At sulen, der er en smuk, stor, hvid fugl, på størrelse med en gås, er kendt for sit imponerende 50 meter dyk. Den dykker lodret ned med en hastighed af næsten 130 km. i timen, fra det øjeblik den når vandet. Det stød fuglens krop giver, når den rammer vandet, lammer fiskene i en dybde på indtil 3 meter under overfladen. Sulen dykker ned under fisken, og fanger sit bytte i munden på vejen op. Sulen er en eminent svømmer, og man har fundet suler, der befandt sig 40 meter under vandoverfladen.

At New Zealand er ca. 1600 km. lang, og at havet, hvor man end befinder sig på øen, højst er 110 km. væk.

Lamanitten Samuel

En historie fra Mormons Bog genfortalt
AF MABEL JONES GABBOT
MALERI AF ARNOLD FRIBERG

Samuel var ked af det, da han forlod byen Zarahemla. Han havde tilbragt adskillige dage mellem nephitterne. Han havde talt med dem, han havde prøvet at få dem til at se deres fejltrin og at omvende sig fra deres svagheder. De ville ikke høre på ham. De havde smidt ham ud af deres by, og nu skulle han vende tilbage til sit eget land.

Men Herrens røst kom til ham, og befalede ham at vende tilbage, for at profetere for folket det, der kom til hans hjerte.

Folket ville ikke lade ham komme ind i byen, hvorfor Samuel fandt et sted, hvor han kunne klatre op på den mur, der gik rundt om byen. Han rakte hånden frem og råbte så højt han kunne: „Se, jeg, Samuel, en lamanit, taler Herrens ord, som han lægger mig i munden." (He. 13:5)

Samuel sagde til alle, der standsede og lyttede: „Se, jeg giver jer et tegn; der vil gå endnu fem år, og da kommer Guds Søn for at forløse alle, som tror på hans navn. Og dette vil jeg give jer til tegn på hans komme. Der skal blive et stort lys på himlen, så at der natten før han kommer ikke skal være mørke, og det skal se ud for folk som om det var dag. Derfor skal der blive een dag og en nat og en dag, som om det var een dag uden nat, og det skal være jer et tegn; thi I skal se solens opgang og nedgang; derfor skal I vide med vished, at der skal være to dage og en nat; alligevel skal natten ikke formørkes, og det skal være natten før hans fødsel. Og se, der skal opgå en ny stjerne, en som I aldrig før har set, og det skal også være jer et tegn. Men det er ikke alt; der skal ske mange tegn og undere på himlen, så mange, at I alle forbavses. (He. 14:2-7)

Der var mange, der troede på Samuels ord og som bad og blev døbt, men fordi Samuel var lamanit og fordi han havde talt Herrens ord — og det var hårde ord, om nephitternes svagheder — så blev de vrede på ham, og ønskede at dræbe ham.

De kastede sten efter ham på muren, og mange skød med pile efter ham, medens han stod på muren: Men Herrens Ånd hvilede over ham, så de ikke kunne ramme ham med deres sten og heller ikke med deres pile. Da høvedsmanden prøvede at lægge hånd på ham, sprang han ned fra muren, og flygtede ud af deres land og begyndte at prædike og profetere blandt sit eget folk. (He. 16:2,6-7)

Og man hørte aldrig mere noget til ham blandt nephitterne. (He. 16:8) ○

FIND FEJLENE

Der er noget forkert ved denne tegning.
Find mindst 15 fejl.

En indianer glemmer aldrig

AF MARY PRATT PARRISH

ILLUSTRERET AF VIRGINIA SARGENT

Det var en stille, varm dag i august. Solen brændte og Tommy og Elijah lå på jorden tæt ved åen. De nød den kølige skygge under den store poppel. De havde fået til opgave at holde øje med 30 køer, der gik og græssede henved 500 meter længere væk.

„Det kan godt være, at det er vigtigt at passe kvæget," sagde Tommy, „men ih, hvor er det kedeligt."

I det samme begyndte køerne at brøle. Drengene kunne høre, at de begyndte at løbe, som om de var bange. „Der er et eller andet der har forskrækket dem," sagde Elijah. „Lad os gå ned og se, hvad det kan være."

De to drenge løb lidt efter over mod kvæget, men standsede pludseligt, da de så en lille gruppe indianere komme hen imod dem. De kunne ikke se, om de var venligtsindede eller det modsatte. Tommy vidste dog, at Omaha indianerne havde givet mormon-pionererne lov til at slå lejr på deres land for vinteren, og at de havde fået lov til at bruge deres vand og tømmer.

Da drengene kom indenfor hørevidde, gik en ung indianer dem i møde, og talte til dem på et klodset engelsk: „Sidste nat, Iowas, angreb vores lejr. Alle vore mænd undtagen høvding „Store Hoved" og mig var på jagt. Iowas tog vores heste og al vores mad. De sårede mange kvinder og børn. De efterlod høvding „Store Hoved" døende. Han dør, hvis vi ikke får hjælp."

Tommy så over på den piletræsbåre, som indianerne havde lavet til deres høvding. Han fik kvalme, og ville allerhelst se den anden vej.

„Jeg skal nok hente hjælp," sagde han.

„Jeg går med," sagde Elijah.

Den unge indianer lagde sin arm rundt om Elijahs skuldre, og holdt ham tilbage. „Du bliver her, til drengen kommer tilbage."

Tommy vidste, at Elijahs sikkerhed afhang af, hvor hurtigt han selv kunne komme tilbage. Han løb derfor hele den lange vej, der var næsten 3 kilometer, tilbage til vinter-lejren.

Han gik med det samme hen til sin biskop og fortalte ham, hvad der var sket. Han sagde til sidst: „Indianerne har stor brug for hjælp, og de har beholdt Elijah for at sikre sig, at jeg bringer dem den."

Biskop Morley lyttede opmærksomt, så lagde han sin arm omkring Tommy for at berolige ham, mens han

selv spekulerede over, hvad han mon skulle gøre. „Vi må finde Brigham Young," sagde han så. „Han må være nede ved båden. Tag min hest og rid derned, så hurtigt du kan. Jeg ser imens, hvad jeg kan gøre her."

Båden lå ca. 20 km. derfra, og Tommy var næsten en time om at nå ned til den. Da han ankom fandt han Brigham Young og fortalte ham alt.

„Vi vil selvfølgelig hjælpe indianerne," sagde Brigham Young, „men vor største bekymring gælder Elijah. Du må se at komme tilbage til ham så hurtigt som muligt. Tag din vogn og bed biskop Morley om at tage sin. Disse to vogne skulle være nok til at bringe den hårdt sårede høvding til vinterlejren. Jeg vil mødes med jer ved mit hus."

Biskop Morley ventede på Tommy, og sammen kørte de de to vogne hen for at hente Elijah og indianerne.

Da de kom til den lille lejr, løb Elijah hen til Tommy og sagde: „I begyndelsen var de bange for, at jeg skulle løbe væk, men da jeg så tog min skjorte af og dyppede den i åen, for at køle høvdingens pande, vidste de, at de kunne stole på mig."

„Jeg er sandelig glad for at se dig igen," sagde Tommy.

Biskop Morley og den unge indianer hjalp høvdingen ind i Tommys vogn, og drengen kørte tilbage mod vinterlejren. De andre indianere, der også var såret slemt, blev anbragt i Morleys vogn. Resten af indianerne gik ved siden af.

Solen var næsten gået ned, da de kom til Brigham Youngs hus. Han fandt hurtigt ud af, at høvdingen skulle have særlig pleje. Han vendte sig mod Tommy og sagde: „Skynd dig hen til din mor, og spørg hende, om hun kan have høvding „Store Hoved" i sit hjem, og pleje ham til han bliver rask."

Tommy sprang afsted. Få minutter efter vendte han tilbage med sin mor, der sagde: „Jeg skal nok tage mig af ham."

Brigham Young smilede. „Det vil du ikke komme til at fortryde. En indianer glemmer aldrig venlighed."

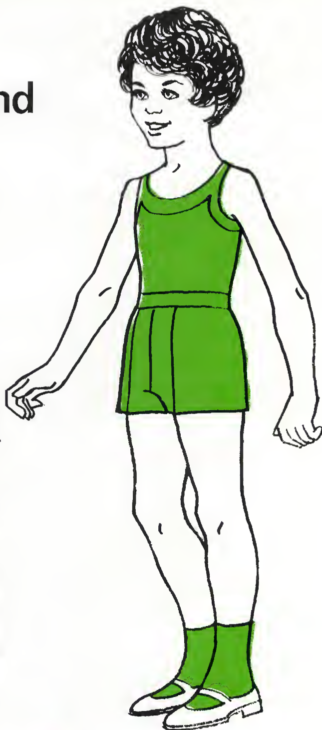
De følgende uger var forfærdelige både for Tommy og hans mor. Høvdingen var meget syg og han skulle plejes døgnet rundt. Det var enten Tommy eller hans mor, der sad ved

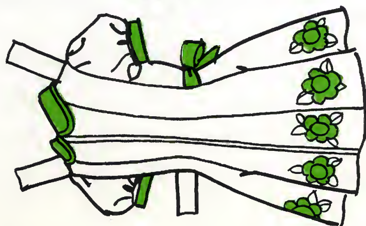

Sargent

Hillary fra New Zealand

Tegnet af Virginia Sargent

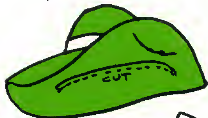

CUT

hans seng. Så en dag stod indianeren uden varsel ud af sengen. „Høvding ‚Store Hoved' har det godt," sagde han. „Jeg må tilbage til mit folk."

Han forlod vinter-lejren samme aften, sammen med alle de andre indianere, der var blevet der.

Nogen tid efter denne episode, blev Tommy syg, og fik nogle store sorte sår over hele kroppen. Hans mor var bange for, at han måske ikke ville overleve. Pludselig stod høvding „Store Hoved" i døren og gav Tommys mor noget peberrod. „Riv det," sagde han, „og lav noget te til drengen. Teen vil gøre ham rask." Uden at vente på, at Tommys mor skulle takke ham, vendte han sig om og gik bort igen.

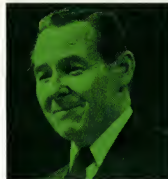
Peberroden hjalp virkelig Tommy til at blive rask. Fra den dag af fik alle, der blev syge af den sygdom, der mindede om skørbug, te af reven peberrod, og den reddede også deres liv.

„Høvding ‚Store Hoved' glemte ikke, gjorde han vel, mor?" spurgte Tommy en dag.

Hans mor svarede ham: „Nej, Tommy, og det gør vi heller ikke."

ÆLDSTE SIMPSON

Det personlige vidnesbyrd

„Joseph var en fantast, og led af hallucinationer. Hans historie er falsk." Sådan sagde en af mine bedste venner til mig, da jeg gik i mellemskolen.

Hans kommentar var en reaktion på vores tidligere samtale om religion. Jeg havde i den anledning i detaljer fremlagt beretningen om den første åbenbaring for ham. Min ven underbyggede sit synspunkt ved at henvise til en biblioteksbog, som han havde fået af sine forældre. Der stod det, sort på hvidt, og ovenikøbet i en bog lånt på biblioteket. Der er for en tretten-års dreng ikke nogen mere autentiske kilder end bøger fra biblioteket.

Det var første gang i mit unge liv, at jeg oplevede alt det, jeg havde lært fra dem, jeg holdt af og stolede på, som værende i fare. Det var ikke mere end to år siden, jeg havde gået i primary, og alt havde været så ligetil. Mine lærerinder havde været gode, og jeg havde fuldstændig accepteret, hvad de havde lært mig. Nu følte jeg, at alt det, der tidligere havde været så sikkert og pænt indpakket, blev angrebet.

En sådan oplevelse kommer før eller senere for enhver sidste dages hellig. Det sker på det tidspunkt, hvor barndommens tro og absolutte tillid til det, de andre siger, fortoner sig, og eventuelt må erstattes af en personlig overbevisning, hvis da ens tro på Jesu Kristi genopbyggede evangelium skal bevares.

Heber C. Kimball, der var rådgiver til præsident Brigham Young, forudså, at kirken en dag ville blive angrebet for væsentlige sociale spørgsmål og endog på fundamentale læresætninger. Idet han henvendte sig til kirkens medlemmer, sagde han:

„ . . . For at imødegå de vanskeligheder, der vil komme, vil det være nødvendigt for hver enkelt af jer, selv at have vished om dette arbejdes sandhed. Vanskelighederne vil blive af en sådan karakter, at den mand eller kvinde, der ikke selv har en personlig vished eller overbevisning, vil falde fra . . . Den tid vil komme, hvor ingen mand eller kvinde vil kunne stå imod ved hjælp af andres vidnesbyrd. I må alle, hver især, ledes af et lys, der er inde i jer selv. Hvis I ikke bliver det, hvordan kan I så forblive trofaste?" (Orson F. Whitney, Life of Heber C. Kimball (Bookcraft, 1967) side 450)

Det synes som om, man overalt i verden vender tilbage til overvejelserne omkring Guds eksistens. Det er stik imod den tendens, der var for få år siden, da det var en mani at sige: „Gud er død." Som det er sædvane i kirken, så udgør gruppen af døbte teenagere og unge, en større del af det samlede antal døbte, end nogen anden aldersgruppe. Dette forhold er i den senere tid blevet mere udtalt. Nyomvendte ved i nogle tilfælde mere om kirken og har udviklet stærkere vidnesbyrd, end de unge medlemmer, der er opvokset i kirken, og som synes at tage de ting for givet, der er væsentlige faktorer for deres tilværelse.

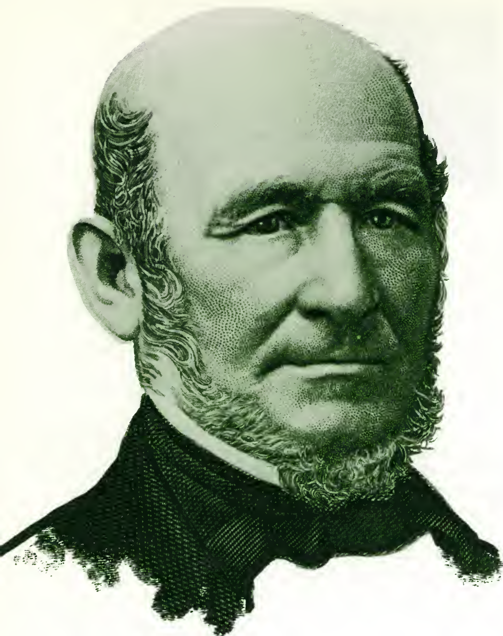
Et fast og varigt vidnesbyrd om dette sidste dages store værk, er ikke forbeholdt grenspræsidenter, biskopper og en lille udvalgt kreds inden for det højere præstedømme i wardet og grenen. Et vidnesbyrd om sandheden, er en gratis gave fra Gud, der gives alle, der er villige til at gå igennem den proces ved hvilken et vidnesbyrd opbygges.

En ung gut på fjorten blev valgt til at åbne denne uddeling, og det er der mange gode grunde til: Hans sind var ikke færdigudviklet. Han var modtagelig for lærdom. Han var ung og havde tro. Han havde ikke glemt sin barnetro, den tro, der alt for ofte svigtes på grund af tvivl og skepsis. Et ungt sind og et ungt hjerte kan, for mig at se, være et uhyre frugtbart sted for vidnesbyrdets sædekorn. Her kan det slå rod og vokse.

Et menneskes søgen efter et vidnesbyrd er kun ærligt, når eftersøgning sker, fordi det for personen er af afgørende betydning, om Joseph Smiths historie er sand eller ej, om Mormons Bog er inspireret eller ej, om kirken ledes af en profet eller ej! Først på dette tidspunkt er et menneske rede i ordets bogstavelige forstand, til at søge lyset og sandheden. Men erhvervelsen og opretholdelsen af et vidnesbyrd kræver et stykke arbejde. Svaret på spørgsmålene kommer sandsynligvis ikke, medmindre der er et stærkt ønske, der studeres, og uden den sande selvdisciplin til et værdigt liv haves.

Jeg havde det næsten på samme måde som teenager, som mange af de unge jeg ind imellem taler med. De siger ofte: „Hvis Herren bare ville overbevise mig, så ville jeg med glæde vie hele mit liv til arbejdet." Vidnesbyrd, der alene bygger på mirakler, er i bedste fald overfladiske, og kan kun foreviges ved andre mirakler. Dette er ikke den fortløbende proces, der må anses for at være den bedste måde til opnåelsen af et vidnesbyrd på. Et sådant vidnesbyrd kan modstå de vanskeligheder, som Heber C. Kimball talte om.

Selv sådan en mand som David O. McKay har tænkt som

„Den dag vil komme, hvor ingen mand eller kvinde vil være i stand til at holde sig til lånte lys. Enhver af jer må nødvendigvis ledes af det lys, der er inden i jer."

disse unge, da han var teenager. Han har fortalt, hvordan han som dreng i Huntsville, Utah, knælede ned ved en busk for, en gang for alle, at finde hele sandheden om kirkens værk. Jeg vil have lov til at citere det, præsident McKay fortæller om denne tildragelse:

„Jeg knælede ned og udgød hele mit hjerte og min sjæls inderlighed for Gud, og bad ham om et vidnesbyrd om dette evangelium. Jeg regnede med, at der ville komme en eller anden stadfæstelse, at jeg ville modtage en forvandling, der ville gøre mig fuldkommen sikker.

„Jeg rejste mig op, satte mig på min hest, og da jeg red ind på stien, husker jeg, at jeg ransagede mig selv og uvilkårligt rystede på hovedet, idet jeg sagde til mig selv: „Nix, intet er forandret, jeg er fuldstændig den samme, som før jeg knælede ned. Den forventede forandring var ikke sket . . ."

„Den kom imidlertid, men ikke på den måde, som jeg havde troet. Guds kraft og endog hans engle kom til stede; men da det kom, var det blot en bekræftelse, det var ikke et vidnesbyrd." (Treasures of Life, (Deseret Book Co., 1962) siderne 229-30)

Der findes ingen genveje til et evigt liv hos vor Fader. Vished og vidnesbyrd må komme „linie på linie og bud på bud." (L. & P. 98:12) Frelseren sagde: „I ransager skrifterne;" han henviser til det evige liv, om hvilket skrifterne udtaler sig, og han konkluderer, „ . . . det er dem, som vidner om mig." (Joh. 5:39)

En dejlig bror, som jeg beundrer meget, og det især for hans kendskab til skrifterne, debatterede en dag over Mormons Bog. Der var så en eller anden, der spurgte ham, hvorledes det overhovedet var muligt at få en sådan indsigt i skrifterne, som han havde.

Hans svar var klassisk: „Hvorfor spørger du, det er ligetil. Du begynder blot på side et, så vender du bladet til side to, og så fremdeles." Der er alt for få af os, der har lyst til at starte på side et. Jeg vil have lov til at understrege, at der ikke findes genveje til det evige liv. Når vi skal lære evangeliets principper, må vi begynde på side et, så fortsætte med side to, og forhåbentlig opnå den fuldkomne indsigt.

Hvad angår de principper, vi lærer, skal vi huske på, at Jesu Kristi evangelium er uforanderligt. Som vi alle ved, prøver mennesket på at forklare skrifterne, således at de kommer til at passe til noget, der er hensigtsmæssigt her og nu, eller de prøver måske på at få dem til at passe til noget forbigående behageligt. Men Herren siger i de sidste dages åbenbaringer: „Ransag disse befalinger, thi de er sande . . . Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke; . . ." Han slutter med at sige noget, som enhver ung sidste dages hellig burde tage til sig som noget vejledende: „. . . enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme." (L. &P. 1:37-38) Er det ikke beroligende at vide, at vi har adgang til daglig vejledning fra levende profeter?

„Så svarede Jesus dem og sagde: ‚Min lære er ikke min egen, men hans som sendte mig.

‚Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget.' " (Joh. 7:16-17)

Når en missionær ankommer til missionsmarken, er der kun en måde, på hvilken han kan opnå glæde og succes, og det er ved at springe ud i det „og blive våd over det hele på en gang". Unge over hele verden prøver at opleve

„Guds kraft og endda hans engle kom til stede; men da de kom, var det simpelthen en bekræftelse, det var ikke et vidnesbyrd."

lykken, på den ene eller anden måde. Jeg så fornylig en gruppe unge gymnasieelever i Californien, opleve lykken, da de arbejdede på et specielt projekt side om side med nogle handicappede funktionærer på en Deseret Industries fabrik. En ung mand sagde: „Jeg bliver aldrig mere den, jeg var før."

Et kvorum af diakoner i Australien besluttede at de alle i sommerferien ville arbejde som frivillige på bygningen af deres nye kirkebygning. De kalder den stadig for vores bygning. En klasse L-piger fra Salt Lake City valgte at arbejde frivilligt på det nærliggende hospital hele sommeren. De skænkede andre næsten 600 timer. En af pigerne sagde til et vidnesbyrdmøde efter sommerferien: „Det var som om Himlen var på jorden."

Så var der biskoppens ungdomskomité i Logan, Utah, der besluttede sig til at istandsætte alderdomshjemmet. En ung mand bemærkede: „Da jeg så hende græde, vidste jeg, at jeg endelig havde fundet vejen til den sande lykke." En pige sagde: „Jeg har aldrig tidligere vidst, hvad det var, min lærer mente, når han prøvede at lære os om: ‚En ren og ubesmittet gudsdyrkelse for Gud', (Jakobs brev 1:27) det ved jeg nu."

Der er i kirken over hele verden hundreder af sådanne eksempler på, hvorledes unge mennesker opnår en dejlig Åndens stadfæstelse af deres vidnesbyrd, når de efterlever hans vilje. Det er ikke nok kun at lære om den. Man er nødt til at handle selv.

„Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af et oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft."

„Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting." (Moroni 10:4-5)

Dette skriftsted har alene ledet flere mennesker til at få et vidnesbyrd om Mormons Bog, end nogen anden tilskyndelse eller opmuntring. Alle profeter, der overhovedet har levet, og som har villet opnå åndelig styrke, samt bedre kommunikation med vor himmelske Fader, har benyttet faste og bøn som deres midler. De har alle opmuntret os til at gøre det samme.

Enhver sidste dages hellig må nå frem til et sikkert vidnesbyrd for sig selv — en personlig overbevisning om, at Jesus er Kristus og Søn af den levende Gud, at Joseph Smith er den profet gennem hvilken evangeliet er blevet genopbygget, og at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er „. . . den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade . . ." (L. & P. 1:30)

Enhver kan få dette vidnesbyrd, ved at følge den fremgangsmåde som Herren har givet, for opnåelsen af et vidnesbyrd. Der findes ingen genveje. Det er en forudsætning, at der er et ønske om at vide. At kende Guds lære er en absolut betingelse. At gøre hans vilje, vil retfærdiggøre den visdom, du har fået i hjertet. At bede tit, vil åbne muligheder og gøre alle ting mulige gennem ham, for som han siger: „. . . thi skilt fra mig kan I slet intet gøre." (Joh. 15:5)

Må hver eneste af jer være i stand til at stå fast ved jeres personlige vidnesbyrd, thi at bygge på en andens er utilstrækkeligt i det lange løb.

Tale holdt ved den 141. generalkonference

Sand tilbedelse

PRÆSIDENT BRUCE R. McCONKIE, af De Halvfjerds' Første Råd

Jeg ønsker at give nogle ret tydelige og positive råd om, hvordan man tilbeder Herren. Der er på dette område ganske givet flere fejlagtige ansvisninger og misforståelser end på nogen andre områder i hele verden, og dog findes der ikke noget, der er vigtigere end netop at vide, hvorledes og hvordan man burde tilbede Herren.

Da Herren skabte mennesket og anbragte det her på jorden, gav han „dem det bud, at de skulle elske og tjene ham, den eneste levende og sande Gud, og at han skulle være det eneste væsen, som de skulle tilbede." (L. & P. 20:19)

Jesus stadfæstede dette bud, der er fundamentalt i forhold til alle andre, og han sagde: „Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene." (Luk. 4:8) Det, som alle profeterne gennem alle tider har forkyndt og råbt til menneskene er: „Kom, lad os bøje os, kaste os ned, knæle for Herren vor skaber! Thi han er vor Gud, og vi er det folk, han vogter, den hjord, han leder . . ." (Salm. 95:6-7)

Vi, der er åndelige børn af vor evige Fader, er blevet sat på jorden for at blive testet og prøvet, for at se om vi kan holde hans bud og gøre det, der vil kvalificere os til at vende tilbage til Guds nærhed og blive som han.

Han har plantet et instinktivt ønske i os om at tilbede, at søge frelse og at tjene en magt eller et væsen, der er større end os selv. Dette ønske har han plantet i vore hjerter. Tilbedelse er en del af selve eksistensen.

Problemet er ikke, om mennesket skal tilbede eller ej, men hvad og hvem, der skal være målet for deres hengivenhed, og hvorledes de skal udtrykke hengivenheden overfor den, de anser for at være den største.

Og således siger samaritaner-kvinden til Jesus ved Jakobsbrønden: „Vore forfædre har tilbedt på dette bjerg, og I siger, at i Jerusalem er steder, hvor man bør tilbede ham." Jesus siger til hende: „Tro mig kvinde: den tid kommer, da det hverken er på dette bjerg eller i Jerusalem, I skal tilbede Faderen."

„I tilbeder det, I ikke kender; vi tilbeder det, vi kender, thi frelsen udgår fra jøderne."

„Men den tid kommer, ja, er allerede inde, da de sande tilbedere skal tilbede Faderen i ånd og sandhed; thi det er sådanne tilbedere, Faderen søger."

„. . . Og de, som tilbeder ham, bør tilbede i ånd og sandhed." (Joh. 4:20-24)

Hensigten med os er da, at vi skal tilbede den sande og levende Gud, og vi skal gøre det ved åndens kraft, samt på den måde han har fastlagt. Den oprigtige tilbedelse af den sande Gud vil føre til frelse; hengivenhed overfor falske guder og tro på guder, der ikke bygger på evig sandhed, giver ikke et sådant tilsagn.

Kendskab til sandheden er en forudsætning for den sande tilbedelse. Det er nødvendigt, at vi lærer, at Gud er vor Fader, at han er en ophøjet og fuldkommen personlighed, i hvis billede vi er skabt; vi skal vide, at han sendte sin elskede Søn til verden for at frelse menneskeheden; frelsen er i Kristus, der er Guds åbenbaring til verden, og at Kristus og hans evangeliske love kun er blevet kendt gennem åbenbaringer givet til de apostle og profeter, der repræsenterer ham her på jorden.

Tilbedelse af falske guder giver ikke frelse. Det nytter ikke det mindste, hvor oprigtigt man måtte tro, at Gud er en guldkalv, eller noget immaterielt, — en kraft der er i alle ting; tilbedelse af et sådant væsen eller begreb, giver ikke frelse. Mennesker kan tro af hele deres hjerte, at billeder, kræfter eller love er Gud, det vil dog aldrig føre til udødelighed og evigt liv, uanset hvor stor en hengivenhed, de lægger for dagen overfor disse begrebsbilleder.

Hvis en mand tilbeder en ko eller en krokodille, så vil han få alle de belønninger køer og krokodiller måtte kunne give ham i den sæson.

Hvis han tilbeder universets love og naturens kræfter, vil jorden uden tvivl fortsætte sin bane omkring solen, der vil fortsætte med at skinne, og regnen vil med garanti falde på retfærdige som uretfærdige.

Hvis han derimod tilbeder den sande og levende Gud, med den rette ånd og i oprigtighed, så vil den almægtige

Gud lade sin Ånd hvile på ham, og han vil få kraft til at vække døde, flytte bjerge, få engles besøg, og han vil gå på vejen til Det celestiale Rige.

Hvorledes skal vi da vise vor hengivenhed for ham, der leder og styrer og som eksisterer? Nøglen til sand tilbedelse blev givet til Joseph Smith i 1833 i en åbenbaring, hvor Herren påny gav de gamle disciples vidnesbyrd.

Denne optegnelse bekræfter at Kristus „var til i begyndelsen . . ." (L. & P. 93:7) hos Faderen; at han er „. . . Forløser, sandhedens ånd, som kom til verden . . ." (vers 9) og menneskets liv og lys; at han „. . . kom og boede i kødet . . .", „. . . som Faderens enbårne . . ." (vers 11); at han i sin jordiske fremgang „ . . . ikke modtog fylden fra begyndelsen, men at han fik nåde for nåde . . ." (vers 12); og at han sluttelig i opstandelsen „. . . modtog Faderens herlighed. Og han fik al magt, både i himlen og på jorden, og Faderens herlighed var med ham; thi han boede i ham." (vers 16-17)

Så sagde Herren: „Jeg giver jer disse ord, for at I må vide og forstå, hvorledes I skal tilbede, og hvad I tilbeder, at I kan komme til Faderen i mit navn og i rette tid modtage af hans fylde."

„Thi dersom I holder mine bud, skal I modtage hans fylde og forherliges i mig, som jeg er forherliget i Faderen; derfor siger jeg til jer, at I skal modtage nåde for nåde." (L. & P. 93:19-20)

Sand og fuldkommen tilbedelse er med andre ord at træde i Guds Søns fodspor; hvilket vil sige at holde budene og at adlyde Faderens vilje, og det i en sådan grad, at vi langsomt ophøjes fra nåde til nåde, indtil vi er forherliget i Kristus, sådan som han var det i sin Fader. Der kræves meget mere end bøn, taler og sange. Der kræves at vi lever, handler, og adlyder. Der kræves at vi lever vort liv i overensstemmelse med Kristus, der var det store eksempel.

Jeg vil med dette princip i erindringen have lov til at illustrere nogle af enkelthederne ved denne guddommelige måde at tilbede, — en måde der for ham vil afsløre, hvem vi er.

At tilbede Herren er at følge ham, at søge hen til ham, at tro på hans lære, og at tænke hans tanker.

Det er at følge Kristi veje, at blive døbt på samme måde som ham, at prædike det evangelium, der udgik fra hans læber og som udtaler sig om riget; det er at kurere de syge og opvække de døde på samme måde, som Jesus gjorde det.

At tilbede Herren er at give hans riges principper første prioritet i vort liv, at leve af hvert ord der udgår fra Guds mund, (Matt. 4:4); at hengive hele vor sjæl til Kristus og den frelse han gav.

Det er at vandre i lyset på samme måde, som han var i lyset, (Joh. 1:7) at gøre de ting, han ønsker, vi skal gøre, hvad han ville have gjort under samme omstændigheder; at være som han er.

At tilbede Gud er at følge Ånden, at hæve sig over de dødelige ting, at tøjle vore lidenskaber, og at overvinde verden. (Joh. 16:33)

Det er at betale vort tiende og fasteoffer, at handle som kloge forvaltere over de ting, der er betroet os, at stille vore evner og talenter til rådighed for udbredelsen og opbygningen af hans rige. At tilbede Herren er at blive gift i templet, at få børn, at lære dem evangeliet, og at opdrage dem i lyset af sandheden.

Det er at udvikle familien til fuldkommenhed, at ære sin far og sin mor, (2. Mos. 20:12) for manden er det at elske sin kone af hele sit hjerte og at holde fast ved hende og kun hende. (L. & P. 42:22)

At tilbede Herren „er dette at besøge faderløse og enker i deres trængsel, og at bevare sig selv uplettet af verden." (Jakobs brev 1:27)

Det er at arbejde på hjælpeprogrammet, at salve de syge, at gå på mission, at gå på hjemmelærerbesøg, og at holde familieaften.

At tilbede Herren er at studere evangeliet, at samle lyset og sandheden, at gemme hans riges principper i hjertet, og at gøre dem til en del af vort liv. (L. & P. 6:3)

Det er at bede af hele vor sjæls styrke, at tale ved Åndens kraft, at synge taksigelsens og lovprisningens sange.

At tilbede er at arbejde, at engagere sig aktivt for en god sag. (L. & P. 58:27) at være i vor Faders hus, (Luk. 2:49) og at elske og tjene vore medmennesker.

Det er at give de sultne mad, de nøgne klæder, at lindre smerterne for dem der lider, at hæve de svages arme, og styrke de trættes ben.

At tilbede Herren er tappert at gå ind for sandhedens og retfærdighedens sag, at lade vor indflydelse i samfundslivet gøre sig gældende også i kulturlivet, i uddannelsen og på det politiske område, og at støtte de love og principper der fremmer Herrens interesser her på jorden.

At tilbede Herren er at være frimodige, (Matt. 14:27) at være modige, at være tapre, at have vore meningers mod, og at holde fast ved sandheden.

Det er titusind gange titusind forskellige ting. Det er at holde Guds bud. Det er at efterleve samtlige love i hele evangeliet.

At tilbede Herren er at være som Kristus, indtil den dag hvor vi modtager hans velsignede forsikring om at: „Du skal endog blive som jeg."

Disse pricipper er gode. Jeg er overbevist om, at vi, efterhånden som vi gør dem til vore egne, i højere og højere grad vil overbevises om deres rigtighed.

Sand og fuldkommen tilbedelse er i virkeligheden menneskets fornemste opgave og formål. Må Gud sørge for, at vi i vore sjæle skriver Herren Jesu Kristi befalinger i ildskrift, nemlig: „Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene." (Luk. 4:8) Og må vi i vor dagligdag virkelig tilbede Herren i ånd og sandhed, og dermed opnå fred i dette liv såvel som evigt liv i det tilkommende, — derom beder jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

O

Tale holdt ved den 141. generalkonference

En lærer – hvad er det?

AF PRÆSIDENT PAUL H. DUNN, fra De Halvfjerds Første Råd.

Vi har lært meget under denne store konference, søstre og brødre, og jeg har siddet og spekuleret en del på undervisning og på, hvad det vil sige at være en god lærer. Ældste Marion D. Hanks fortalte os i går aftes noget i forbindelse med et dødsfald i hans familie. Hans fætter, bror Ivan Frame, havde været dybt engageret i humanitære spørgsmål. Ældste Hanks fortalte os, at den største hyldest, der var blevet givet hans fætter ved dennes begravelse, var, at det blev sagt, at der i alle drenges liv burde være en mand som bror Frame.

Jeg har tænkt en del på dette, og jeg takker Gud for den mand, der har været i mit liv. Det var en 78-årig mand, der blev sat til at være lærer for os seks præster. Vi stod midt i alle en teenagers problemer, og foran os havde vi alle fremtidens udfordringer. Hans navn var Charles B. Stewart. Hans søn er til stede her i dag, og han er præsident for Tabernakel-koret.

Jeg ved ikke, hvordan I betragtede en 78-årig, da I var 16, men der var en del af os, der satte et stort spørgsmålstegn ved det valg, vores biskop havde gjort. Han havde bogstavelig talt givet os Moses som lærer.

Jeg husker stadig den første gang, jeg kom ind i min klasse, der var anbragt i det øverste vakkelvorne værelse i kirken i Hollywood ward. Der sad denne venlige, høflige mand og bød mig velkommen. Han tog mig i hånden, ligesom han havde gjort ved de andre drenge i klassen, og sagde: „Du er Harold Dunns søn, ikke sandt?"

„Jo," sagde jeg, „det er jeg."

Så talte han lidt om mig og min familie. Han virkede personligt interesseret. Så sagde han: „Paul, et af de krav, der stilles til medlemmerne af denne klasse er, at de kommer frem med et nyt ordsprog hver gang." Han spurgte mig så: „Har du et, du kan fortælle os?"

Jeg var forbløffet, og flov, jeg havde ikke tænkt på ordsprog i årevis. Han kunne se det på mig, så han sagde: „Så vil jeg lære dig et, hør nu godt efter: ‚Opmærksomheden er hukommelsens kilde'. Prøv du at gentage, hvad jeg sagde, ikke?" Jeg prøvede, og tilsidst lykkedes det. Først da, gav han mig lov til at sætte mig ned.

Vi havde alle tiders klasse. Da den time var gået, og jeg skulle til at gå, sagde han til mig: „Jeg glemte at fortælle dig, at du skal give mig et nyt, inden du går hjem." „Nu kommer jeg ikke hjem", tænkte jeg, for jeg kunne ikke finde på noget at sige. Så sagde han: „Hør nu godt efter. Jeg vil lære dig et, som du aldrig vil glemme." Han fortsatte: „Man mindsker bedst sine egne bekymringer ved at lindre andres." Den sætning glemmer jeg aldrig.

Der gik så en uge, hvorefter der skete det samme igen. Jeg kunne stadig ikke komme på noget at sige. Han sagde til mig: „Hør nu godt efter: ‚Der er en sjov lille stemme i både dig og mig. Den si'r: bliv fra det slemme, gå den rette vej. Vi vil begge høre rådet, selv om stemmen ej si'r noget.'" Det har jeg tænkt en del over siden.

Da jeg skulle hjem, ville han ikke lade mig gå, før jeg også havde sagt et ordsprog. Da jeg slet ikke kunne finde på noget, sagde han igen: „Hør nu godt efter: ‚Der var engang en klog gammel fugl, den sagde: Tale er sølv men tavshed er guld, gid du lille Paul var som den fugl.'"

Det var et guldkorn. Der gik så en uge, og der skete det samme. Han sagde til mig: „At være god er en vanskelig sag, men husk: det meget lys udsender, derfor opbyg din sjæl i dag, i morgen opbyg dine venner." Og heller ikke dette ordsprog har jeg glemt siden.

Tiden tillader ikke flere. Jeg tjente to år senere i vort lands kampstyrker. Jeg var udstationeret på øen Okinawa. Her modtog jeg et brev fra Fru Stewart, hvori hun fortalte mig den sørgelige nyhed, at min kære ven og rådgiver var afgået ved døden. I brevet lå der desuden et halvfærdigt brev fra bror Stewart til mig og han skrev: „Kære Paul. Jeg har tænkt meget på dig, og på at du nu er i et land meget langt borte. Jeg er sikker på, at du har mistet modet og er noget nedtrykt — så for at styrke din ånd, har jeg skrevet nogle guldkorn til dig." Og så havde han skrevet femogtyve nye ordsprog. Dem vil jeg aldrig glemme.

Jeg takker min Gud for alle de omsorgsfulde mennesker, for folk som Frames og Stewart. Jeg har siden gjort antallet af lærere op, der på denne

måde har haft indflydelse i mit liv, og tallet jeg er nået til er fem. Jeg er fuldstændig enig med ældste Hanks; der bør være en bror Stewart og en bror Frame i enhver drengs liv.
Hvad er en lærer. Læreren er en profet. Han lægger morgendagens fundament.
Læreren er en kunstner. Han arbejder med den unge personligheds fugtige og formbare ler.
Læreren er en ven. Hans hjerte er følsomt overfor elevernes tro og hengivenhed.
Læreren er en samfundsborger. Han er valgt og uddannet for samfundets fremskridt.
Læreren er en tolk. Han prøver at lede de unge ud fra hans eget mere modne og erfarne liv.
Læreren er en konstruktør. Han arbejder med civilisationens høje og fine værdier.
Læreren er den, der løfter kulturen. Han leder mod en bedre smag, sundere holdninger, finere manerer og større intelligens.
Læreren er planlægger. Han ser de unges liv, som en del af et større system, der skal vokse sig stærkere i lyset af sandheden.
Læreren er pioner. Han forklarer og nærmer sig det umulige, og klarer sædvanligvis skærene.
Læreren er reformator. Han prøver at overvinde de fejl og mangler, der virker ødelæggende for livet.
Læreren er en troens mand. Han har varig tro på Gud og på menneskehedens forbedring. Det var James Truslow Adams der sagde: „Der er sandsynligvis to former for uddannelse. Den ene er den, hvor man lærer at skabe en verden; den anden er den, hvor man lærer at leve i denne verden." (Adam, James Truslow — (1878-1949) amerikansk historiker.)
Vi lærer folk, hvorledes de skal leve.
Elbert Hubbard, (amerikansk forfatter, forlægger og trykker [1856-1915]) sagde: „Man kan ikke lære hvem som helst, hvad som helst. Man kan kun lære andre at finde sig selv."
Det var det geniale ved Frelseren. Han lærte os de guddommelige principper, vi selv kunne bruge og således løse vore personlige problemer. Frelserens ligemand findes ikke.
Nu vil jeg fortælle jer noget fra Lukas' 15. kap. I dette kapitel fortæller denne store mesterlærer os, hvorledes vi kan løse nogle af de problemer, vi står overfor. Lukas beretter, at en stor skare af hoben, toldere, farisæerer, syndere og saddukærer var stimlet sammen om Jesus og han talte til dem med denne lignelse: „Hvis en af jer har hundrede får og mister ét af dem, forlader han så ikke de nioghalvfems . . . og går ud efter det, han har mistet . . ."
Så beretter han om det glædens øjeblik, da fåret er fundet. Han fortsætter så, uden pause, til den næste lignelse der lyder: „Eller hvis en kvinde har ti drakmer og taber én drakme, tænder hun så ikke lys og fejer huset og leder ivrigt, lige til hun finder den?" (Luk. 15:4,8)
Han fortsætter dernæst med lignelsernes lignelse, nemlig, den fortabte søn: „Der var en mand, som havde to sønner. Den yngste af dem sagde til faderen: ‚Fader! giv mig den del af formuen, som tilkommer mig.' Så skiftede han ejendommen imellem dem." (Luk. 15:11-32)
Da jeg var en såkaldt lærer, plejede jeg at spekulere på, hvorfor Frelseren brugte tid på at fortælle tre lignelser om noget, der var gået tabt. Så pludselig dæmrede det. Mennesker farer vild på forskellig måde. Og her i dette gode kapitel af Lukas, giver Frelseren os nogle råd om, hvordan vi skal vinde dem tilbage.
Tillad mig denne udlægning: Frelseren ville måske sige til os i dag, hvis han gav os disse lignelser igen, at får (eller mennesker der farer vild) dybest set ikke er syndere af natur endsige af valg, men mennsker, der ligesom får, er blevet forvirret m.h.t. hvad der er rigtigt. De har, med andre ord, nogle uheldige værdier. Jeg er helt sikker på, at Frelseren ville sige til læreren i klassen, eller til rådgiveren: „Hvis du ønsker at få den slags mennesker tilbage, så sæt en bedre værdi ind i stedet for den, de nu vælger at følge."
Familien, gudstjenesten, fællesskabet er alle græsgange for vore dages får. Hvis vi fodrer dem, kommer de tilbage.
Frelseren taler dernæst om den tabte mønt. Vi har under hele denne konference ikke talt om andet end værdifulde mønter, der er blevet væk, nemlig de unge. Der er nogle i blandt os, der er de ansvarlige, ligesom kvinden i denne lærerige lignelse, for at disse værdifulde ædelstene er gledet ud mellem fingrene på dem. Vi ville naturligvis ikke behandle disse ædelstene på samme måde, som vi behandler får. Frelseren ville sige, at det var kærlighed, omsorg og opmærksomhed, der skulle til for at genvinde de tabte mønter (eller mennesker).
Og så til den store lignelse om den fortabte søn; med den siger Frelseren, at der er nogen, der forsvinder, fordi de vælger at gøre det; — han siger i slutningen af lignelsen: „Men han gik i sig selv og sagde: ‚Hvor mange daglejere hjemme hos min fader har ikke fuldt op af mad?'" (Luk. 15:17)
Der er nogen, der farer vild, fordi deres frie vilje fører dem ud af den sti. Vi kan ikke gøre meget andet for at genvinde disse mennesker end at åbne vore arme og vore kirkedøre og lade dem vide, at de er velkomne. Der er på dette punkt virkelig behov for lærere og rådgivere. Men læg mærke til: Han kom af sig selv. Han omvendte sig og søgte tilgivelse, og kom hjem. Der er mange mennesker, som den fortabte søn.
Jeg vil til slut have lov til at sige, at dette er et opbygningens evangelium. Vi burde være de lykkeligste mennesker i denne verden. Jesu Kristi evangelium er en stor opbyggende kraft. Det lærer folk at blive lykkelige, og til altid at have et smil om munden. Vi glemmer dog nogle gange de enkle ting, der betyder mest. De fleste, der lever i det moderne stressede samfund, lærer aldrig et sandt venskab at kende. De kender ikke den varme, evangeliet, ja, selv et smil, kan bringe.
En af mine bekendte sagde for nylig til mig, da vi spadserede ned ad gaden, idet hun så en mand med et meget surt ansigtsudtryk: „Han ser ud som om, han var dyppet i citronsaft og sylteeddike."
Jeg hørte også om en mor, der sammen med sin datter stod og lyttede til

en taler på et offentligt sted, datteren sagde: „Moar — tror du den mand er lykkelig?" Moderen svarede: „Ja — mon ikke?" Derpå sagde pigen: „Hvorfor viser han det så ikke?"

Jeg tror vor himmelske Fader ville blive meget skuffet, hvis han så det ansigtsudtryk nogen af os går rundt med — vi, der har alt, hvad man behøver i denne verden, men som ikke magter at bruge det i vores liv og dele med andre. Meningen og hensigten med Jesu Kristi evangelium er, så vidt jeg kan se, den, at det skal bringe glæde og lykke, fred og tilfredshed.

Vi har alle problemer, og dog findes løsningen på de problemer, vi står overfor, i disse hellige ord og i standardværkerne. Lad os opmuntre verden til at lære Guds ord at kende.

Der er treogfyrre andre lignelser i Det nye Testamente, der lærer os, hvorledes vi skal hjælpe folk. Søg i skrifterne, thi i dem skal I finde vejen til evigt liv.

Det er mit vidnesbyrd, at evangeliet er sandt, og at det virker.

Jeg gav en tigger noget af min overflod, jeg gav ham noget guld. Han brugte dette guld og kom så igen og igen. Han frøs stadig og var endnu sulten. Jeg gav ham visdom, og gennem min visdom fandt han sig selv, den højeste, den guddommelige.

Nu blev han mæt, påklædt og kronet med mangfoldige velsignelser.

Nu tigger han ikke mere.

(Taget fra „The True Gift", — forfatteren er ukendt.)

Jesu Kristi evangelium virker på samme måde, og jeg bærer højtideligt mit vidnesbyrd derom, i Jesu Kristi navn — Amen.

○

Profeten Joseph Smiths bemærkninger ved begravelsen af Ephraim Marks.

De hellige i Nauvoo samledes i præsident Marks' hjem tidligt om morgenen for at vise den nyligt afdøde Ephraim Marks den sidste ære; han var søn af præsident William Marks og døde om aftenen den 7. Der dannedes en stor procession, som spadserede ud til lunden, hvor allerede en talrig forsamling var tilstede. Præsident Joseph Smith talte ved denne lejlighed med megen følelse og interesse. Han sagde bl. a.: „Det er en højtidelig og alvorlig stund. Jeg har aldrig følt mig mere højtidelig til mode; det minder mig om min ældste broder Alvins død; han døde i New York, og det minder mig også om min yngste broder Don Carlos Smith, som døde i Nauvoo. Det har været svært for mig at leve på jorden og se disse unge mænd, som vi har støttet os til for at få hjælp og trøst, blive taget fra os midt i deres ungdom. Ja, det har været svært at forsone sig med dette. Jeg har undertiden haft den tanke, at jeg ville have følt mig mere forsonet ved selv at blive kaldt bort, hvis det havde været Guds vilje, og dog ved jeg, at vi burde tie stille og vide, at det er af Gud, og forsone os med hans vilje; alt er vel. Det vil kun vare en kort tid, før vi alle vil blive kaldt på lignende måde: det kan blive tilfældet med mig og med jer. Nogle har ment, at broder Joseph ikke kunne dø, men det er en fejl; det er ganske vist sandt, at der har været tider, da jeg har fået forjættelse om livet for at udføre de og de ting, men da jeg nu har udført dem, har jeg ikke for nærværende nogen ret eller frist på mit liv. Jeg er akkurat lige så udsat for at dø som andre mennesker.

Jeg kan sige i mit hjerte, at jeg ikke har gjort Ephraim Marks noget, som jeg er ked af eller fortryder, og dersom der er nogen af hans kammerater, som har gjort ham noget, som de er kede af eller som de ikke kunne lide at blive stillet overfor og at besvare for Guds domstol, lad det da være en advarsel for os alle om at handle i retfærdighed overfor Gud og overfor hele menneskeheden, så vil vi stå skyldfri og med rene hænder på dommens dag.

Når vi mister en nær og kær ven, til hvem vi har sat vor hu, skulle det tjene som en advarsel for os om ikke at sætte vor lid og hu og vor hengivenhed for meget til andre, vel vidende, at de på lignende måde kan blive taget fra os. Vor hengivenhed og kærlighed burde sætte mere til Gud og hans værk end til vore medmennesker." (9. april 1842). D.H.C. 4:587.

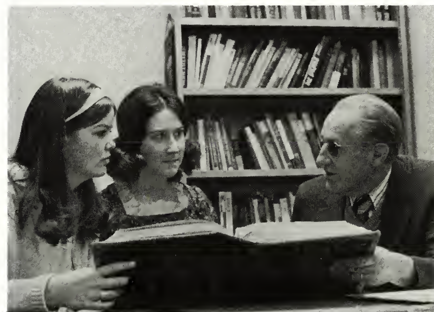
(Profeten Joseph Smiths lærdomme side 258-260.)

S & S

De angivne svar er beregnet som hjælp og vejledning og er mulige løsninger på problemer. De er ikke udtryk for kirkens lære.

„Hvorledes skal vi forholde os overfor stjernetegn, astrologi og horoskoper?"

Vor holdning overfor disse ting skulle fundamentalt set være den samme som vor holdning overfor spådomme, granskning i kaffegrums, krystalkugler og spådomme efter håndens linier.

Historisk set opstod der et problem indenfor udforskningen af stjernerne. Problemet drejede sig om, at ellers oprigtigt tænkende mennesker havde svært ved at skelne mellem astronomi, der er ægte videnskab, og astrologi, der er en uægte eller pseudo videnskab. Men det, der gør det endnu mere indviklet, er, at den ægte videnskab kan have udviklet sig ud fra overtroen. Dermed menes, at troen på en teori om, at menneskets handlemåde påvirkes af stjernerne, skal have været den tilgrundliggende interesse, for at udføre nøjagtige studier af himmellegemerne hos de gamle stjernetydere, og altså hos dem der lagde grunden for vor viden indenfor astronomien.

Man betragtede omkring middelalderen astrologi og astronomi som værende det samme, og disse studier blev sat i forbindelse med alkymi (d.v.s. guldmageri), magi og andre okkulte gerninger. De splittedes imidlertid fra og med den polske astronom, Nicolaus Copernicus (1473—1543), i det 16. århundrede, og det syntes indtil for hundrede år siden at være sådan, at den moderne videnskab næsten havde fjernet enhver indflydelse fra astrologien. Der har i de senere år, til alle videnskabsmænds og teologiske tænkeres store rædsel, atter været en stærk konkurrence fra bedragere, noget der må ses som en konsekvens af det ulogiske og absurde i vor tid.

Astrologen tegner et stjernekort ud fra et kort over stjernetegnene og informationer om det tegn, der var i opgang på fødselstidspunktet. Det kaldes et horoskop, og man regner med, at man udfra det skulle kunne bestemme personens temperament, chancer for uheld, held, succes, katastrofer, og endda modtagelighed for sygdomme.

Vor fornuft fortæller os, at Gud der anerkender menneskets frie vilje som en del af dennes natur, og som gav det frie hænder til at administrere den, ikke ville lade menneskets skæbne være bundet til og administreret af astronomiske legemers bevægelser og indbyrdes forbindelser. Der er ingen fornuftig måde, hvorpå man kan opstille et årsag og virknings forhold mellem den menneskelige personlighed og astronomiske fænomener, udover det at vi reagerer overfor klimaændringer og vort fysiske miljó i al almindelighed.

Folk i adskillige af oldtidens store nationer troede på og forevigede den astrologiske teori i århundreder, idet de tillagde den større sandheds værdi end den fortjente. Selv de vise mænd fra østen, (præster tilhørende Zorostrianer-religionen, der blev grundlagt ca. 600 år f.K. efter den persiske profet Zoroaster) der kom til Palæstina omkring tidspunktet for Jesu fødsel for, fra et ideelt sted, at observere den forudberegnede kæmpestjernes tilsynekomst, troede på astrologi. Skrifterne bekræfter imidlertid ikke rigtigheden af sådanne teorier; de fortæller blot, at det var, hvad de vise mænd troede. Den jødisk-kristne tradition har faktisk forkastet dem lige fra gammel tid til nu.

Moses var inspireret til at instruere sit folk, med henvisning til Herrens vilje om disse ting, om følgende:

„Der må ingen findes hos dig, som lader sin søn eller datter gå igennem ilden, ingen, som driver spådomskunst, tager varsler, og sandsiger eller øver trolddom, ingen, som foretager forsværgelser eller gør spørgsmål til genfærd og sandsigerånder og henvender sig til de døde; thi enhver, der øver sligt, er Herren vederstyggeligt ..." (5. Mos. 18:10-12)

Profeten Esajas håner disse handlinger i hans egen tid på samme måde, da han siger, at astrologer, stjernetydere, og månedlige forudsigere „ikke frelser deres liv fra luens magt . . . (Es. 47:13-14)

Gennemsnittet af de dygtige astrologer, spåkoner og sandsigere og andre af deres slags, er, når alt kommer til alt, ikke bedre end det, der efter statistikken er sandsynligt. Daniel og hans samtidige kunne fremvise langt bedre resultater ved at have tillid til Guds Ånd og dens indflydelse på deres liv.

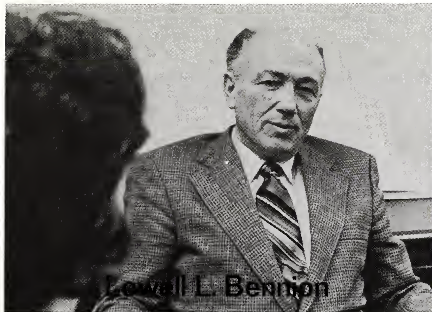
„Og når som helst kongen spurgte dem om noget, der krævede visdom og indsigt, fandt han dem ti gange dygtigere end alle drømmetydere og manere i hele sit rige." (Dan. 1:20)

Det er ligeledes interessant at bemærke, at astrologer omtales som værende upålidelige andre steder i skriften, incl. tre steder i bare Daniels Bog.

Det er nødvendigt, at vor holdning er funderet på omtanke såvel som på det åndelige. Den bør ikke være under indflydelse fra og støttet af overtro og myter.

A. Burt Horsley, læreruddannelsesleder
i staven Provos 5. distrikt; Professor
i filosofi og religion ved Brigham Young
University.

„Hvad er man bedst tjent med, at gøre oprør og derefter omvende sig, eller med aldrig at gøre oprør?"

Lowell L. Bennion

Det er et interessant spørgsmål. De fleste af os kender mennesker, der har været sunket dybt, ved at leve et liv, der, som den fortabte søns, var udsvævende, men som så er vendt tilbage til folden, idet de har omvendt sig, er blevet revset, har været ydmyge, er blevet set på med medlidenhed, hvorefter de er blevet knyttet stærkt til evangeliet. Et sådant menneske sagde engang til mig: „Der er kun to principper i envangeliet, der er vigtige, nemlig omvendelse og tilgivelse."

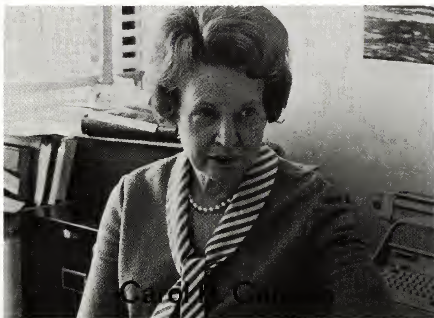
Selv om jeg glædes meget ved at se et menneske „komme til fornuft", og vende sig fra en overfladisk eller syndig tilværelse mod et ærligt liv, og selvom jeg tror på fuldstændig tilgivelse for alle troende, der vender sig mod Kristus i sand omvendelse, mener jeg stadig, det må være bedre at stræbe efter at leve et oprigtigt liv, end at give efter for sine svagheder, hvorefter man må kæmpe for at komme tilbage. Jeg vil give følgende begrundelser:

1. Jeg har aldrig kendt et menneske, der virkelig har omvendt sig, og som har været glad for de synder, han/hun havde begået. Synder er noget, der aldrig er behageligt at tænke tilbage på, samtidig med at det, vi husker og tænker, er det materiale, vort liv består af. Jeg glæder mig ikke over mine synder og mine svagheder, hvad enten jeg har overvundet dem eller ej.
2. Når et menneske gør oprør mod Gud og hans love, er dette menneske ikke i harmoni med livets og universets love. Omvendelse genopretter harmonien, men den kompenserer ikke nødvendigvis for de ødelæggelser, man kan have forvoldt sig selv eller andre. En spritbilist, der kører et menneske ned på en hovedvej, kan ikke give det liv tilbage, som han har taget. En utro ægtemand sårer sædvanligvis sin kone og gør ubodelig skade for sin familie.
3. Livet er en værdifuld gave. Når det bortødsles på overfladiske, ligegyldige, og måske syndige gerninger, udrettes der intet værdifuldt; talenter forbliver uudviklede; hjernen er passiv; gode gerninger bliver ikke gjort. Livet er for kort og for værdifuldt til, at man kan ødsle årene bort.
4. Den omvendtes liv synes nogen gange at være skønt, og den omvendte kan være tilbøjelig til at bortforklare sin svaghed eller sine ønsker, med det formål at blive en angergiven helt. Den fare, der ligger heri, er, at man aldrig kender sin styrke eller ved, hvorledes man vil føle overfor forskellige levemåder. Man vil måske miste lysten til at omvende sig, når man pludselig engageres i forbigående fornøjelser eller en usund levemåde.
5. Sandheden er, at alle mennesker er syndere. Skrifterne bevidner, og erfaringen beviser dette. Det eneste menneske, man kender, som ikke begik synder i sit liv, var Frelseren. Led han på grund af sin styrke og renhed?

Enhver anden vil stifte bekendtskab med svagheden og synder, uden at behøve at søge dem. Det er i virkeligheden sådan, at uanset hvor meget vi anstrenger os, vil der altid blive begået fejlagtige og syndige handlinger på grund af forglemmelser og fejltagelser. Der er et ordsprog, der siger, at alle menneskers synder er de samme, når de gøres op. Vi har med andre ord alle en masse at omvende os fra. Vi har alle anledning til at kende omven-

delsen og tilgivelsens glæder, og til at erfare vor himmelske Faders hengivenhed og kærlighed for os.
Lowell L. Bennion er med-dekan for studenterne ved University of Utah

„Hvem fastsætter standarderne for påklædningen i kirken?"

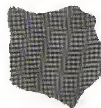

Carol H. Cannon

Alle unge er interesseret i standarderne for påklædning. De ønsker at klæde sig i overensstemmelse med tidens mode og vil på samme tid gerne rette sig efter og gøre det, der forventes af dem som medlemmer af kirken. Derfor rejses der ofte spørgsmålet om: „Hvem er det, der bestemmer, hvorledes standarderne for påklædning skal være i kirken?" Er det en hjælpeorganisation i kirken? En komité? En lærerforsamling? Svaret er benægtende overfor alle de givne spørgsmål. Det er rigtigt, at en organisation kan opstille visse krav for standarder for dem, der deltager i organisationens programmer eller aktiviteter. Lederen for en af kirkens skoler kan også opstille regler og standarder for dem, der tilmelder sig og går på denne skole. Regler givet på denne måde, er givet udfra det, den pågældende ledergruppe eller skoleforstander anser for at være det bedste for dem, der deltager i deres organisation eller skole. Disse regler behøver dog ikke nødvendigvis gælde for kirkens medlemmer andre steder, eller under nogen af eller alle generalautoriteterne, der fastsætter de generelle standarder for hele kirken?
Kan vi så antage, at det er præsidenten for kirken eller nogen af eller alle generalautoriteterne, der fastsætter de generelle standarder for hele kirken?
Medlemmerne har fra kirkens begyndelse været rådet af profeten og lederne til at undgå det, der anses for at være usømmeligt og usmageligt, og til at „... vær(e) et forbillede for de troende i tale, i færd, i kærlighed, i troskab, i renhed!" (1. Tim. 4:12) Brigham Young kaldte sin familie sammen og organiserede den i en forening „til fremmelse af gode vaner, sparsommelighed, arbejdsomhed og næstekærlighed, og fremfor alt til afholdenhed fra overdrivelser i klædedragt, spisevaner og sågar tale." (History of the YWMIA, side 1)
Vore ledere i dag bestræber sig meget på at lære os de rigtige standarder for påklædning og opførsel, idet de understreger lovens ånd snarere end dens bogstav.
Selv om det var vore lederes ønske at angive nøjagtige påklædnings-standarder for kirkens medlemmer overalt i verden, ville det blive vanskeligt, ja, måske umuligt. Kirkens omfang over hele verden og den kendsgerning, at moden er forskellig fra kultur til kultur samt mellem generationer, er grunden til denne store vanskelighed. Vore ledere har i stedet valgt på det kraftigste at påpege de standarder og principper, Herren har opstillet, som retningslinier for indtrædelsen i hans rige.
De principper, der først og fremmest er tale om, er dem, der udtaler sig om renhed i tanke og handling. Standarderne for påklædning vedkommer således både ungdommen, forældre og kirkens leder, idet blufærdighed, der er af væsentlig betydning for kyskheden, hvad påklædning angår, udlægges med betydningen: at klæde legemet tilstrækkeligt og med god smag.
Herren søger at lære os blufærdighed, såvel som andre ting, ved at give os principper snarere end eksakte forskrifter, der måske ville fratage os vor handlefrihed. Det er vore lederes primære opgave at hjælpe os med at forstå og acceptere disse principper og at foretage de rigtige valg.
Præsident Harold B. Lee har i sin bog: Ungdommen og Kirken sagt:
„Sådan er det i mange af de situationer I står overfor. Afgørelsen om noget er rigtigt eller forkert, må overlades til jeres samvittighed, samt til en forståelse der erhverves gennem undervisning og erfaring. Kirken kan i bedste fald give dig de rigtige principper i disse tilfælde, men det er principper, du selv må forvalte." (Youth and the Church, Deseret Book Co., side 155)
Så tilbage til spørgsmålet om, hvem der fastsætter kirkens påklædningsstandarder.
Svaret: Herren giver os principperne og retningslinierne. Vore ledere i kirken prøver at hjælpe os til at forstå og fastholde disse principper. Vi vælger selv udfra vor, af Gud givne, handlefrihed og opstiller selv vore egne personlige standarder som medlemmer af kirken. Vi gør det på basis af vor forståelse, idet vi erkender, at vi må stå til ansvar overfor ham og overfor dem, vi påvirker.
Carol H. Cannon er sekretær for Church Executive Comitee, og medlem af GUFs Generalbestyrelse.

„Hvad skal man gøre for at berede sig til en patriarkalsk velsignelse?“

Først og fremmest tro på Herren Jesus Kristus, på frelsesplanen, og på den mission, vi skal udføre i den, såvel som være fuldt aktiv i kirken samt adlyde alle kirkens love.
Alle, der ønsker at blive kaldt sidste dages hellig, ønsker at få at vide af en patriark, hvad Herren ønsker af ham. Han vil måske også gerne vide, hvad Herren giver ham til gengæld for hans trofasthed eller hvad han kan forvente af Herren.
En oplevelse, jeg selv har haft, vil sikkert allerbedst kunne forklare, hvad jeg mener. En meget lovende, ung pige, ville gerne have at vide, hvad Herren forventede af hende. Hun var en af de aktive kræfter i G.U.F., og nok en noget selvsikker dame. Hun rejste henved 1000 km. udfra det ene ønske at få sin patriarkalske velsignelse og for at få at vide, hvad Herren forventede af hende. Hun blev nødt til at vente lidt længere end sædvanligt på at få den, da den første skulle oversættes til fransk. Hun blev utålmodig og bad mig i et brev, om at fortælle hende, hvilket særligt budskab der var i hendes velsignelse. Jeg skrev tilbage og trøstede hende med, at det særlige budskab var tålmodighed. Hun skrev igen til mig, efter at hun havde modtaget velsignelsen, og sagde, at hun ikke kunne finde det særlige budskab. Jeg blev nødt til at skrive til hende og bede hende læse velsignelsen endnu en gang, og det meget omhyggeligt. Så ville hun finde noget der, hvis hun fulgte det nøje, ville gøre en eller anden opmærksom på hende, og som så ville fortælle hende, hvad hun skulle gøre.
To år senere skrev hun, at hun rejste til templet for at få sine endowments. Hun var blevet kaldet til Skotland som missionær og hun ville gerne tale med mig, inden hun tog afsted. Hun havde i mellemtiden været medvirkende til at adskillige var blevet døbt, hendes forældre fik besøg af missionærerne, hendes mor prøvede at holde visdomsordet, og hendes søster var blevet døbt.
Indeholdt hendes velsignelse et særligt budskab? Var hendes tålmodighed blevet velsignet? I allerhøjeste grad. Og dette var blot begyndelsen til et langt, succesfyldt liv.
Hvorledes og til hvad skal man forberede sig? Vi skulle ikke forberede os til noget, bare fordi andre har gjort det. Det Herren forventer af os, kan vi læse om i historien om Natanael, (Joh. 1:45-47) der også fortæller om beredvillighed til at opfylde de givne velsignelser og undgå alt, der afleder os fra dem.
De hellige er blevet kaldt et udvalgt folk. Vi bærer et stort ansvar for genopbygningen af Jesu Kristi Kirke og for den magt, der er givet os gennem præstedømmet, til hvilke de patriarkalske velsignelser hører. Vi burde i høj grad spørge, hvad Herren især ønsker af os. Vi er dem, der skal redde Israel, bygge templer, gå på mission, forberede vor Frelsers tilbagekomst, og stå under vor Faders velsignelser.
Jeg vil anbefale enhver at læse Pauli brev til romerne, og at de især skal bemærke, hvad der står fra og med kap. 9 til kap. 11. Her kan vi læse om Guds herredømme over alle folkeslag, og om hans løfter til Israels hus og hedningerne. Efter I har læst brevet til romerne, vil I bedre kunne forstå lignelsen om kongesønnens bryllup i Mattæus 22:1-14. Ved at læse og få en forståelse af disse skrifter, vil I være hjulpet i jeres forberedelser til en patriarkalsk velsignelse. Tal yderligere med jeres biskop eller grenspræsident. Han skulle være i stand til at hjælpe jer både mentalt og åndeligt i forberedelserne, og han skulle kunne hjælpe jer med det, der ellers skulle være nødvendigt.
Carl Ringger, patriark i den schweitziske stav.

John Taylor
Den frygtløse

AF LEON R. HARTSHORN

Mange har sikkert læst eller hørt om, hvorledes John Taylors liv mirakuløst blev reddet, ved at hans ur opfangede en kugle, der var blevet affyret i Carthage Fængslet, den dag Joseph og Hyrum Smith led martyrdøden. De har sikkert også hørt om, hvorledes Hyrum havde opmuntret John Taylor til at synge: „En stakkels sorgbetynget mand", for ham og Joseph ganske kort før den skæbnesvangre time.

Men det er nok de færreste mennesker, der har en klar forestilling om manden selv — hans enorme succes som kirkens journalist og den personlige dristighed og oprigtige tro, som han udviste i alt, hvad han foretog sig.

De to små tilnavne han fik i sin tidligste tid i kirken, beskriver sandsynligvis hans måde at leve på klarere end noget andet. Han blev kaldt: „Defender at the Faith" (Troens forsvarer) og „Champion of Liberty" (Frihedsforkæmper).

Hvad er den mand gjort af, som står frem foran en stor og fjendtligsindet hob, og åbent opfordrer den til at spotte sig? Og hvad, for at pege på det stik modsatte, er den mand lavet af, der i den grad forstår, hvad der rører sig i folk, at han ofte løser stridigheder uden at sige et eneste ord?

Lige som så meget andet i vor tilværelse, begynder sådanne karaktertræk tidligt i ungdommen, sammen med udviklingen af vor indstilling til Herren og hans evangelium.

Præsident Taylor sagde: „Jeg husker min barndom. Jeg lærte i denne første del af mit liv at nærme mig Gud. Jeg gik ofte ud på marken, og idet jeg gemte mig bag nogle buske, knælede jeg ned for Herren og bad om hans råd og vejledning. Han hørte mine bønner. Jeg fik nogle gange andre drenge til at gå med mig. Det vil ikke skade dig . . . at anråbe Herren fra din lille krog, således som jeg gør det fra min."

Da han var femten, tilsluttede han sig methodisterne i sin fødeby Milntorpe i England, og han blev snart efter valgt til et lokalt præsteembede.

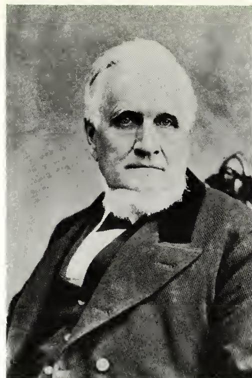
To år efter, at hans forældre var emigreret til Canada, sagde han: „Jeg kan mærke på mig selv, at jeg bliver nødt til at tage til Amerika for der at prædike evangeliet." Og så tog han til Toronto, Canada, hvor han mødte og giftede sig med sin kone. Han arbejdede i det håndværk, han havde lært — bødker (en der laver tønder og kar) og drejer.

John Taylor hørte om evangeliet i Toronto, som et resultat af nogle usædvanlige omstændigheder. Parley P. Pratt var blevet sendt til byen ved en åbenbaring (ældste C. Kimball havde også profeteret: „. . . evangeliets fylde skal spredes til England ud fra det, der vokser i denne mission.") Ældste Pratt havde, fra en fremmed i Hammilton, Canada, mogtaget en introduktionsskrivelse om en John Taylor i Toronto. Men da ældste Pratt aflagde Taylor et besøg i dennes hjem, blev han modtaget høfligt, men ikke særlig hjerteligt. Efter at have givet sit budskab til byens præster, forberedte ældste Pratt sig på at rejse. Han stod med kufferten i hånden og sagde farvel til John Taylor, da en af naboerne kom og tilbød ældste Pratt, at han kunne holde taler i hendes hjem. Hun tilbød

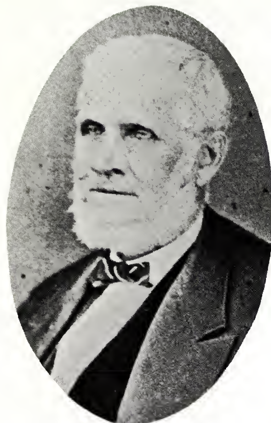

Dette ur tilhørte John Taylor, og det var det, der standsede en kugle, der sandsynligvis kunne have afsluttet hans liv i Carthage Fægslet, da Joseph og Hyrum led martyrdøden.

Det første Præsidentskab i 1880, bestående af præsident Taylor og hans to rådgivere, Joseph F. Smith og George Q. Cannon.

Et sjældent portræt af præsident Taylor.

ham også både kost og logi. Denne nabo var medlem af en studiegruppe, som familien Taylor havde dannet. John Taylor hørte få dage efter ældste Pratt tale, og han sagde følgende:

„Vi er tilsyneladende samlet her for at søge efter sandheden. Vi har hidtil undersøgt andre trosretninger og bekendelser fuldstændigt, og har fundet, at de alle var falske. Hvorfor skulle vi så frygte at undersøge mormonismen? Denne mand, Hr. Pratt, har fortalt os meget, der er i overensstemmelse med, hvad vi selv tror . . . Vi har bedt Herren om et sendebud, hvis han havde en sand kirke her på jorden . . . Jeg ønsker at undersøge den lære, Pratt prædiker og hans fordring på, at den er sandfærdig, og jeg vil være meget glad, hvis nogle af mine venner vil gå med mig i denne undersøgelse. Men hvis der ikke er nogen, der vil det, kan I være forsikrede om, at jeg selv vil gøre det. Hvis jeg finder ud af, at denne religion er sand, vil jeg acceptere den, uden hensyn til konsekvenserne; men er den falsk, så vil jeg afsløre den."

Han ledsagede ældste Pratt og skrev de 8 taler ned, som han holdt. Han sammenlignede dem personligt med skriften. „Jeg arbejdede konstant på dette i tre uger og jeg fulgte bror Pratt fra sted til sted." Taylor og hans kone sluttede sig til kirken kort efter.

Han blev ordineret til apostel to år

Højdepunkter i John Taylors liv (1808—1887)		
1. nov	alder	
1808	—	Fødes i Milnthorpe, England
1822	14	Arbejder som bødker, senere som drejer
1824	16	Tilslutter sig methodist-menigheden
1832	24	Emigrerer til Canada
1836	28	Bliver døbt og står i spidsen for kirken i Canada
1838	30	Ordineres til apostel
1839—41	31—33	Første mission i England
1842—46	34—38	Redaktør for Times and Seasons
1846—47	38—39	Anden mission i England
1849—52	41—44	Missionær i Frankrig og Tyskland
1855—57	47—49	Præsiderer over missionen i de østlige stater
1857—76	49—68	Medlem af Utah Territoriets lovgivende forsamling
1877	69	Bliver leder af kirken som præsident for De tolvs Råd
1880	72	Stadig præsident for kirken
25. juli		
1887	78	Dør i Kaysville, Utah

senere, efter at have omvendt mange venner og naboer i Toronto, og efter at han var flyttet til Kirtland for at bo sammen med de hellige. Han blev ordineret få dage før sin tredive-års fødselsdag. Seks år senere blev han udnævnt til redaktør for Times and Seasons, der var kirkens avis i Nauvoo. I årene der fulgte, udgav og skrev han mange aviser, hæfter og afhandlinger og han opnåede et betydeligt ry som en overordentlig god taler, der gjorde indtryk på sine tilhørere ved logik og saglige argumenter, fremfor udelukkende følelsesfulde udtalelser.

Præsident Brigham Young udtalte følgende om ældste Taylors evner:

„Hvad John Taylor angår, så vil jeg sige, at han er en af de største begavelser, man kan tænke sig; han er en mægtig mand, og jeg tror roligt vi kan sige, at han er en enestående redaktør, men jeg foretrækker at bruge det udtryk, jeg synes dækker bedst, og det vil sige, at han er en af de største redaktører, der nogensinde har levet . . ."

Ældste Taylor var med tiden medvirkende til, at evangeliet blev bragt til De britiske Øer. Han grundlagde kirken på Irland, på øen Man, i Liverpool og flere andre steder. Han bragte evangeliet til Frankrig såvel som til andre lande, og hjalp de hellige med at flytte mod vest, efter martyriet. Vest på, blev han en fremstående mand i kommunale anliggender og for ledelsen af kirkens forretninger.

Men hvorledes var John Taylor som menneske — hvordan var hans personlighed? Følgende hændelse giver et godt billede af John Taylor. Han skulle holde tale for nogle hellige i nærheden af Columbus, Ohio. Kort tid efter hans ankomst, fortalte nogle af de hellige, at byens borgere havde planlagt at møde op i samlet flok til friluftsmødet for at høre ham tale, men de var bange for, at man ville dyppe ham i tjære og rulle ham i fjer. De rådede ham til at aflyse mødet. John Taylor svarede, efter at have tænkt sig om et øjeblik, at han ville holde tale, selv om hans venner måske valgte at blive væk.

Da han var ankommet og havde stillet sig op foran forsamlingen, fortalte han, at han var kommet fra Canada — et land, der stod under kongeligt overherredømme. Han fortsatte: „Mine herrer, jeg står i dette øjeblik foran nogle mænd, hvis fædre kæmpede og opnåede den største velsignelse, der kan tildeles mennesket — nemlig retten til at tænke, tale og skrive; retten til at bestemme, hvem der skal regere, og retten til at tilbede Gud i overensstemmelse med det, ens egen samvittighed påbyder . . . Jeg ser her rundt omkring mig sønnerne af de ædle mænd, der satsede på deres liv, skæbne og ukrænkelige ære for at bryde lænkerne fremfor at underkaste sig en tyrans befalinger . . .

„De kæmpede ypperligt og ypperligt de sejrede; og nu er frihedens fane gået til tops på frihedens standere over det ganske land, og frihedens flag vajer . . . ikke blot her, men på jeres skibe — de bedste i verden, der sejler på de store have og søer i fjorde og bugter, og besøger alverdens nationer. På disse skibe blafrer jeres flag for vinden, og et håb rejser sig i hjertet på millioner af undertrykte, således at de måske søger jer, hvis de ikke i deres eget land kan finde friheden . . . Mine herrer, jeres frihed er mere end blot et navn, den er en del af jeres system, alle jeres senatorer udråber den, den bli'r fastslået ved bragene fra jeres kanoner, jeres børn taler om den, og der undervises om den i skolerne . . . Er det underligt, at jeg, der netop er kommet fra et kongedømme, under disse omstændigheder skulle have mærket en særlig stemning, idet jeg rejste mig op for at tale til jer?

„Jeg blev for lidt siden gjort opmærksom på, at det var jeres hensigt at dyppe mig i tjære og rulle mig i fjer, grundet min religiøse overbevisning. Er det en velgerning, I har arvet fra jeres fædre? Var det den velsignelse, de stræbte efter med deres blod, sved og tårer? Er dette jeres frihed? Hvis det forholder sig således, så værs'god, her har I et offer, og lad os ofre det til frihedens gudinde." Derpå flåede han sin vest af og sagde: „Nå, mine herrer, kom nu med jeres tjære og jeres fjer. Jeres offer er rede. Lad skyggerne fra de ærværdige patrioter komme og se på deres degenererede sønners gerninger! Træd nærmere, mine herrer! Kom og tag mig, jeg siger jo, at jeg er rede!" Der var ikke én, der bevægede sig. Ingen sagde noget. Han stod der — rank og oprejst i sin lige ved to meters højde, rolig og trodsig. Ingen rørte sig.

Efter en kort pause talte han i tre timer! Da han var færdig, kom nogen af byens ledende mænd hen til ham og gav udtryk for deres mishag over, at der skulle have været uheldige motiver bag nogle af deres medborgeres tilstedeværelse ved mødet.

John Taylors frygtløshed og dristige tro fremgår også af følgende episode. Han var kaldet til at tjene som missionær i England. Efter en meget krævende rejse fra det fjerne vesten, ankom ældste Taylor til New York med kun én cent på lommen. Men han var den sidste til at beklage sig over pengenød, og han svarede bekræftende på spørgsmålet, om han havde mange penge. Ældste Parley P. Pratt, (den mand der havde døbt ham) gik næste dag hen til ham og sagde:

„Bror Taylor, jeg hører, at du har mange penge — er det sandt?"

„Ja, det passer, bror Pratt."

„Godt," sagde ældste Pratt, „jeg står nemlig for at skulle udgive mine bøger: ‚Voice of Warning' og ‚Millenial Poems'; jeg mangler penge, så jeg ville være glad for, om du kunne undvære to — tre hundrede dollars."

„Bror Parley, jeg vil med glæde give dig alt, hvad jeg har, hvis det bare kan hjælpe dig." Idet han sagde dette, stak han hånden ned i lommen, hvorefter han gav ældste Pratt sin sidste penny. De lo begge meget, og ældste Pratt sagde til ham: „Jeg mente bestemt, at du har gået og fortalt, at du havde mange penge." „Ja, men det har jeg også," svarede ældste Taylor. „Jeg er godt klædt, du forsyner mig med rigeligt at spise og drikke og et godt værelse. Al dette har jeg plus en penny i overskud, og jeg skylder intet væk — er det ikke mere end nok?"

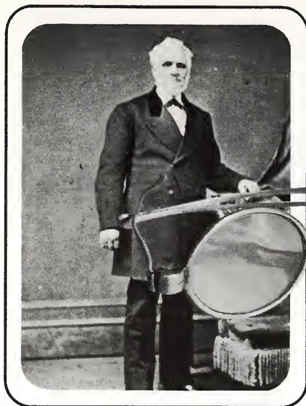
Den samme aften blev der holdt rådgivningsmøde, idet nogle af brødrene var ved at forberede sig til at tage til England. Ældste Pratt foreslog at brødrene hjalp ældste Taylor økonomisk, således at han havde penge til at rejse for. Ældste Wilford Woodruff ventede nemlig på, at ældste Taylor skulle ledsage ham til England. Ved mødets afslutning protesterede ældste Taylor, og han sagde, at hvis de havde nogle

I dette hus i Kaysville, Utah, døde præsident Taylor d. 25. juli 1887, medens han stadig levede i exil.

Præsident Taylor underskrev dette inspirerende budskab, der indeholdt følgende påmindelse: „Gud vil støtte Israel. Ingen magt kan skade os, hvis vi blot gør det, der er rigtigt."

Præsident Taylors naturlige værdighed og virkningsfulde holdning fremgår af dette fotografi, der blev taget, medens han var præsident.

Præsidentens briller.

penge, så skulle de give dem til Parley Pratt, han havde både familie at forsørge og nogle bøger, som han skulle have udgivet. Wilford Woodruff, der selv var en mand af en stor tro, udtrykte beklagelse over ældste Taylors standpunkt. Ældste Taylor sagde så: „Bror Woodruff, hvis du mener, at jeg skal tage afsted, så tager jeg afsted."
„Men hvorfra vil du få pengene?" spurgte ældste Woodruff. „Det er der ingen grund til at bekymre sig om. Gå du blot ned og bestil plads til mig ombord på skibet, så skal jeg nok skaffe pengene." Ældste Woodruff gjorde det, Taylor havde bedt ham om — hvorefter Taylor modtog så mange frivillige gaver, uden selv at have opfordret dertil, fra mange forskellige mennesker, der var blevet vejledt af Herrens Ånd, at der nu var nok ikke blot til Taylors rejse, men også til endnu en ældste.

Ægte mod og dristighed — i skrift, ord og gerning.

Præsident Taylors forståelse for og kærlighed til folk var uhyre retfærdig og uselvisk. To ældre og trofaste brødre kom således engang til ham, medens han var præsident for De tolvs Råd, og efter at de hellige var nået til Utah. De søgte om råd til løsningen af en bitter strid, der var imellem dem. De havde besluttet at rette sig efter det, bror Taylor rådede dem til, uanset hvad det var. De mødte op og forklarede, at de havde haft nogle frygtelige skænderier, de bad ham nu, om han ville høre på deres historie.

Han sagde: „Brødre, før jeg hører om jeres sag, ville jeg meget gerne have lov til at synge en af Zions sange for jer." Præsident Taylor, der var en meget god sanger, sang så en sang for disse to mænd. Da han så deres reaktion, bemærkede han, at han selv aldrig nøjedes med at lytte til én af Zions sange, men at han altid ønskede at høre en til. De to brødre blev så enige om at høre en til. Efter at præsident Taylor havde sunget den anden sang, sagde han, at han havde hørt, at der var held ved de ulige numre, så han ville med deres tilladelse gerne have lov til at synge en til. Da han havde sunget den, sagde han: „Mine brødre, jeg vil ikke trætte jer, men hvis I vil tilgive mig og blot lytte til endnu en sang, så lover jeg jer, at jeg vil holde op med at synge, og lytte til jeres uoverensstemmelser." Da han havde sunget den fjerde sang, var de to brødre rørt til tårer; de rejste sig, tog hinandens hænder, og bad præsident Taylor om at tilgive dem, fordi de havde taget hans tid. Hans sang havde forsonet dem og deres følelser overfor hinanden.

Der var, på andet tidspunkt, opstået nogle vanskeligheder og uoverensstemmelser mellem medlemmerne i et ward. „Jeg syntes selv, at det var en ubetydelig sag. Da vi var mødt op allesammen, åbnede jeg mødet med en bøn, hvorefter jeg kaldte et antal af de tilstedeværende op for, at de skulle bede en bøn; det gjorde de, og Guds Ånd hvilede over os. Jeg kunne mærke, at der var oprigtige følelser i hjertet hos dem, der var mødt op for at klage deres nød, og jeg bad dem nu om at fremlægge sagen. Men de sagde, at der ikke var noget at fremlægge. Den utilfredshed og det mishag, der før havde besat dem, var forsvundet. Guds Ånd havde fjernet det fra deres hjerter, og de vidste nu, at det var rigtigst, at de tilgav hinanden."

Således var John Taylor! Ved præsident Brigham Youngs død i 1877, blev ledelsen af kirken overdraget til John Taylor, indtil hans død i 1887.

Ironisk nok, måtte han, selv om han blev kaldt Frihedens Forkæmper, lede kirken det meste af sin tid i landflygtighed. Grunden dertil var, at den amerikanske regering intens forfulgte de hellige, dog uden støtte fra militæret, for deres beslutning om flerkoneri. Følgerne heraf var, at store kolonier af hellige emigrerede til Mexico og Canada i præsident Taylors tid.

Han sagde på et tidspunkt under forfølgelserne: „Hvad mig angår, så vil jeg sige: Lad tingene ske, som Herren har besluttet det. Jeg ønsker ikke retsager; jeg ønsker ikke lidelser; jeg beder Gud om ikke at lede mig i fristelse ... men hvis jordskælv, lyn, torden og mørkets magter er løs og hvis djævelens ånd har fået tilladelse til at regere, og en djævelsk indflydelse er bragt ned blandt de hellige, og mit liv er sat på en prøve sammen med dem — så lad det komme ... Jeg vil acceptere det og lægge skuldre til den tunge byrde, hvori den end måtte bestå. Hvis der skal være fred, så lad der blive fred; hvis der skal være krig, så lad den blive ubetinget."

Mange hellige ville være bukket under, uden hans frygtløse ånd i disse vanskelige tider. Han var et tydeligt eksempel på, at mod er noget, der smitter. Det gælder også for dig og for dem, du omgås og påvirker. ○

Tempelrejsen

Mange af deltagerne i rejsen boede på campingpladsen, og en af dagene var der arrangeret den traditionelle fest på pladsen; trods regnvejr, lyn og torden blev den planlagte underholdning gennemført med godt humør, og vi vil gerne sige tak til de søskende, som trodsede uvejret og mødte op til festen, enten som deltagere eller tilskuere.
Vi vil også gerne her takke broder Arne Sandahl for den udmærkede måde, hvorpå han udførte arbejdet med ledelsen af de danske søskende på campingpladsen, og søster Edith Sandahl for organiseringen af børnepasningen i grensbygningen i Zollikofen.

For 1973 er der planlagt følgende danske sessioner i templet i Schweiz:

6. til 9. marts 1973
17. til 20. juli 1973
21. til 24. august 1973

og vi beder søskende tilrettelægge deres tid således at de kan deltage i en eller flere af disse sessioner, idet vi dog henstiller, at de søskende, som ikke har skolesøgende børn, deltager i de sessioner, som ligger uden for skoleferien.
Der vil senere fremkomme nærmere instruktioner om tilmelding etc. til rejserne.

Mary Kaiser og Benny Lindén

Dåb

Amager: 1. juli 1972:
Bjørn Schou Jørgensen døbt af broder Henning Schou Jørgensen, håndspålæggelse ved samme
København: 25. juni 1972:
Fritz Wedderkopp døbt af ældste Dennis Illum, håndspålæggelse ved ældste Danny Stevens
1. juli 1972:
Helge Peter Veiss Christiansen døbt af ædlste Charles Black, håndspålæggelse ved ældste Robert Kirk
Lynge Jensen døbt af broder Ken Edvard Lynge Jensen, håndspålæggelse ved missionspræsident Paul L. Pehrson
7. juli 1972:
Olafur Olafsson døbt af ældste Robert Murdock, håndspålæggelse ved missionspræsident Paul L. Pehrson
Horsens: 3. juni 1972:
Johna Hansen døbt af ældste Gary Robinson, håndspålæggelse ved broder Jan Greisen

DAVID O. McKAY

„Verdens største behov er en urokkelig tro på et guddommeligt forsyn."

Fødselsdage

Stjernen ønsker hjertelig tillykke til følgende søskende:
Kristine Olsen, Nordre Gren, 70 år den 1. november
Esther Nielsen, Kolding, 60 år den 6. november
Johannes Bisbjerg, København, 65 år den 9. november
Agnes Mikkelsen, København, 80 år den 15. november
Karen Andersen, Ålborg, 70 år den 26. november
Hedvig Petersen, Århus, 75 år den 27. november

Døde

Amager
Den 27. april 1972 døde søster Anna Kirstine Marie Bramsholm, 86 år gammel
Odense
Den 10. juli 1972 døde broder Lars Aage Kristian Bruun, 45 år gammel

Velsignelser

København: 2. juli 1972:
Johan Helge Benthin og Gerda Lund Benthins datter **Eva Keren-Happuk Benthin** velsignet af sin fader
Povl Reiner Hansen og Bente Olsen Hansens søn **Martin Reiner Hansen** velsignet af sin fader

Kirken og Pressen

I det forløbne år er Kirken og dens principper blevet omtalt oftere og i større omfang i pressen end nogensinde før. Dette skal være en kort redegørelse for, hvad der egentlig er sket.
Det begyndte med, at Ekstra Bladet den 19. juli 1971 påbegyndte en hetz-kampagne mod vor Kirke. Der var mange stort opsatte artikler og indlæg, nogle endda på forsiden. Nogle af vore medlemmer protesterede i læserbreve, og præsident Paul L. Pehrson bad Jørgen W. Schmidt på Kirkens vegne forlange en officiel redegørelse optaget. Det skete i to tempi, den 30. juli og 14. august.
I oktober 1971 blev Jørgen W. Schmidt udnævnt til Kirkens pressekonsulent under PR-afdelingen. Der udsendtes straks breve til samtlige bogforlag og dagblade i Danmark, hvor en udstrakt service blev tilbudt mht. oplysning, billedmateriale, gennemlæsning osv.

Samtidig startede en kampagne for at få vore medlemmer til at skrive læserbreve til aviser og blade, hvori de udtrykker deres (og dermed Kirkens) syn på aktuelle emner. Begge dele med stor succes.
„Bogormen", boghandlermedhjælpernes kvartalsmagasin bad om en artikel om de misvisende artikler i lære- og skolebøger, leksika osv. Det blev til en illustreret artikel på 3 sider, som senere blev sendt til ledende biblioteksfolk og en række betydende forlag. Politiken bad om et interview, som stort opsat blev offentliggjort i søndagsavisen den 2. januar 1972. Ålborg og Fyens Stiftstidender offentliggjorde den 25. november og den 12. december 1971 i kronikform en artikel af Jørgen W. Schmidt „Mormons Bog i nyt lys".
Læserbrevene kom så småt i gang i slutningen af 1971, og i 1972's første halvdel blev det næsten en mani! Hundreder af læserbreve forfægtede vore ideer — med og uden nævnelse af Kirkens navn. Det var strålende! Mest flittige var måske Ebbe Rosenkilde og Karl Blohm og Bent Lindhardt, men det er glædeligt at se, at medlemmer fra stort set hele missionen har været med.
Den tvungne sex-undervisning i skolerne satte ekstra skub i læserbrevene, samtidig med at underskriftsindsamlingen blev kraftigt støttet af vore medlemmer. Glædeligvis gjorde vor og andres indsats på dette område god nytte, idet undervisningsministeren har lovet revidering af loven.
Sidste efterår blev GUF's basketball-hold forment oprykning i 1. division, fordi man ikke ville spille om søndagen. Det gik vi til pressen med, og resultatet blev en del skriverier, først og fremmest i BT, som glædeligvis bakkede Kirken og dens principper op. GUF svarede på diskriminationen ved at indbyde til et „jule-stævne", hvor man udfordrede tre af de stærkeste 1. divisions hold, og heldigvis vandt med glans! Ny omtale i pressen. I marts 1972 meddelte Dansk Baskelball-Forbund GUF, at de slet ikke mere kan spille i Danmarksturneringen, efter at GUF i to år har vundet 2. division. Grunden stadig den samme. DET bragte igen BT frem, både med redaktionelle og lederartikler, billeder, læserbreve osv. Men også de andre blade tog sagen op, næsten alle på GUF's side, og megen sympati vistes holdet og dets principmæssige holdning.
Stor omtale i alle aviser fik i januar 1972 mormonen Jack Anderson, USA's „dårlige samvittighed". Han er stor-journalist og specialiserer i afsløring af fordægtige og lyssky stats-aktioner. Aviserne var flinke til også at fortælle om hans karriere i vores Kirke.
Bibliotekar Kristian Hvidt's store bog om den danske udvandring til USA bragte i februar og marts store omtaler i de fleste aviser, inkluderende historien om mormonernes andel i masseflugten fra Den gamle Verden. Også radioen tog emnet op i en stor udsendelse.
Særligt bør nævnes disse artikler: „Ude og Hjemme" den 25. april 1972, en stor artikel af Niels Berg om Ole Halvorsen, hvis tredie og sidste kone er mormon-pigen Kirsten. „Søndags-BT" den 27. april 1972 en stor opsat artikel af Philip Norman „De har Guds tilladelse til at nøjes med en kone". Og Bornholms Tidende den 6. maj 1972 „Fokus på religionen", der er et udførligt referat af en rundbords-diskussion med deltagere fra 9 trosretninger, heriblandt to af vore missionærer. Endelig optog „Vestkysten" den 24. maj 1972 en artikel af Karl Blohm „Hvem er mormonerne?".
Sluttelig skal nævnes pressekonsulentens påskemorgen-kronik i Frederiksborg Amts Avis, der bragte resultaterne af en opinionsundersøgelse, foretaget i Hillerød for at finde ud af folks indstilling til Jesus og de tre gyldne spørgsmål. Den afstedkom megen diskussion, indlæg, angreb og mange læserbreve, hvor vi fik lejlighed til at præcisere Kirkens standpunkt.
I samme periode har også fjernsynet været med os: Den 9. november 1971 kæmpede Karl Blohm en heltemodig kamp for åben skærm mod to aggressive kvindelige forkæmpere for sex-undervisning i skolen. Og den 12. april præsenterede Børnenes TV-avis et program med tre slags religioner, hvoraf den ene var Mormonismen. Her boltrede vore Primary-børn sig og klarede sig glimrende i forhold til de andre børn. Den følgende uge toges emnet op, idet der førtes diskussion om religion med børn fra forskellige trossamfund. Også her var der ingen tvivl om, hvem der klarede bedst for sig. Sandelig giver vor Kirke anledning til personlig udvikling.

JWS

Fra mødet i Århus den 11. juni 1972. Præsident Paul L. Pehrson ses på talerstolen

Missionskoordinator Flemming Hall taler ved mødet i Århus den 11. juni 1972

Velsignelser

København: 4. juni 1972:
Bente Völkers Jensen og Rudy Lyngvig Jensens søn **Rene Völker Lyngvig Jensen** velsignet af broder Knud Hentzen. Edith Jørgensen Nielsen og Preben Robert Nielsens datter **Birgit Nielsen** velsignet af sin fader. Birte Stenholm Koch Paulsen og Paul Jørgen Paulsens søn **Lars Stenholm Paulsen** velsignet af sin fader.
Nordre Gren: 7. maj 1972:
Ulla Lorentzen Madsen og Ole Mandrup Madsens søn **Eli Mandrup Madsen** velsignet af sin fader
Århus: 2. april 1972:
Vera Elisabeth Muss Jensen og Benny Peter Jensens datter **Henriette Muss Jensen** velsignet af sin fader.
Odense: 4. juni 1972:
Bente Lykke Hansen Andersen og Niels Ove Søgård Andersens søn **David Nordahl Andersen** velsignet af sin fader
Horsens: 4. juni 1972:
Elisabeth Peick Christensen Willemann og Kurt Willemanns datter **Dorte Willemann** velsignet af sin fader. Aase Hauberg Nielsen Refvik og Hilmar Karlsen Refviks søn **Steffen Hilmar Refvik** velsignet af broder Gunnar Nielsen. Elisabeth Sørensen Jensen og Henning Jensens datter **Lisbeth Dam Jensen** velsignet af sin fader.

Ordinationer

Hjørring: 4. juni 1972:
Ken Hauberg Jensen ordineret til diakon af ældste Dieter Hansen
Ålborg: 28. maj 1972:
Herman Christian Larsen ordineret til ældste af Missionspræsident Paul L. Pehrson. **Aage Thorvald Andersen** ordineret til ældste af Missionspræsident Paul L. Pehrson. **Ole Højmark Steffensen** ordineret til ældste af broder Magnus H. Steffensen.
18. juni 1972:
Leif Pedersen ordineret til præst af broder Preben Klitgård

DAVID O. McKAY

„Evangeliet er vort anker. Vi ved, hvad det står for. Hvis vi efterlever det, føler for det og taler godt om evangeliet, om præstedømmet, om dets autoriteter, taler godt selv om vore fjender, vil vi selv være lykkeligere, og vi vil være i færd med at prædike Jesu Kristi evangelium. Det kan enhver gøre. Det er muligt. Gud har ikke bedt os om at gøre det og derefter frataget os kraften til at udføre det.“

Lær jeres små børn om evangeliets sandheder

AF MARGERY CANNON

En ung mor, som skulle på en weekend tur, anbragte sin 18 måneders gamle dreng i hans bedstemors arme. „Tak mor, du er så sød. — Åh, lige en ting til. Før du mader ham, vil du så ikke godt folde hans hænder og hjælpe ham med at sige en kort, enkel bøn. Vi holder familiebøn med ham hver aften. Hvis du og far ikke er ked af det, kan I så ikke knæle ved hans seng — det er han vant til. Jeg tror, det vil hjælpe ham til at føle sig mere sikker."

Da datteren forsvandt ned ad gaden, tænkte bedstemoderen over spørgsmålet. Hvor er de forældre kloge, tænkte hun. En vane som begynder i 18 månedersalderen vil være en livsform i 18 års alderen. Hun kunne ikke lade være med at sammenligne sin datters filosofi med den unge mors, som boede ved siden af. „Jeg vil fortsætte med at arbejde indtil mit barn er to et halvt år gammel. Før den tid forstår små børn alligevel ikke rigtig hvem du er, eller hvad det hele drejer sig om."

Præsident J. Reuben Clark sagde engang: „ . . . Herren har gennem åbenbaring gjort klart, at fra den tidligste barndom, må børn undervises om Evangeliets principper og Kirkens lærdomme, ellers skal synden hvile på forældrenes hoved." (Lære og Pagter 68:25.)

De vigtigste undersøgelser, der foretages for tiden, som angår børn, koncentrerer sig om de første måneder i barnets liv. Mange psykologer mener, at det enkelte menneskes fremskridt er afhængig af det han lærte i sine fire første leveår. Og de tror også, at når disse år er gået, vil barnet aldrig være i stand til at lære med samme naturlighed og lethed mere.

Der gives mange chancer til at undervise vore små børn — hvis vi blot vil være opmærksom på det og benytte os af det.

Da vores datter Marie kun var to år gammel, knælede hun ned i bøn sammen med sine søskende, medens min mand salvede mig. Næste morgen var jeg helt rask. Da vi tre dage senere sad ved middagsbordet, ville Marie ikke have noget at spise. Jeg kunne se hun havde feber. „Mor," sagde hun tankefuldt, „da du var syg, bad far for dig og du fik det bedre." Jeg nikkede. Så fortsatte hun, „mor og far — bed for mig." Hendes far salvede hende derefter, og den følgende morgen var hun rask og oppe igen.

Marie er nu ti år gammel. Hun har stadig en brændende tro på, at vore bønner bliver besvaret.

Da vort syvende barn var tre eller fire måneder gammel — før han vidste hvad ordene betød — begyndte jeg at lære ham den vigtigste af alle sandheder — at vor himmelske Fader og Jesus elsker ham. Når jeg holdt ham i mine arme og hviskede kærlige ord ind i hans øre, tilføjede jeg som regel, „vor himmelske Fader og Jesus elsker dig også." Disse ord blev gentaget gang på gang, næsten hver dag, når han blev kærtegnet og puslet. En gang imellem undrede jeg mig dog. Kunne jeg virkelig forvente at lære sandheden til dette lille barn?

Måske ikke, men det var begyndelsen. I begyndelsen ville han forbinde ordene med noget godt og kærligt, senere ville han lære at forstå.

Da han blev lidt større, hængte vi et stort farvebillede af Jesus stående blandt de små børn, op på væggen i hans værelse. Han lærte at forstå, at vor himmelske Faders kærlighed bragte Frelseren til jorden, og på grund af Frelserens kærlighed til os, døde Han, så vi kan leve.

Vor søn er nu seks år gammel. Han er vokset fra vuggen og kravlegården, men hans tale og bønner åbenbarer, at han er overbevist om, at vor himmelske Fader og Jesus lever, og at de elsker ham. Det kan udmærket være de første tanker — lært da han var et ganske lille barn. Og hvem ved, muligvis vil han være den af vore børn, som mest af dem alle vil trænge til den overbevisning.

Vi kan ikke ignorere vore små børn. De er ivrige og villige til at lære. Og dersom vi tidligt nok fortæller dem om Evangeliets sandheder, vil de helt sikkert aldrig vige fra dem, selv efter at de er blevet voksne. De vil ikke blot forstå, men blive ophøjet „tildelt herlighed over deres hoveder i al evighed.« (Abr. 3:26.) Og vi, som forældre, vil være velsignet med den vished, at vi har opfyldt vore forpligtelser overfor Herren.

○

